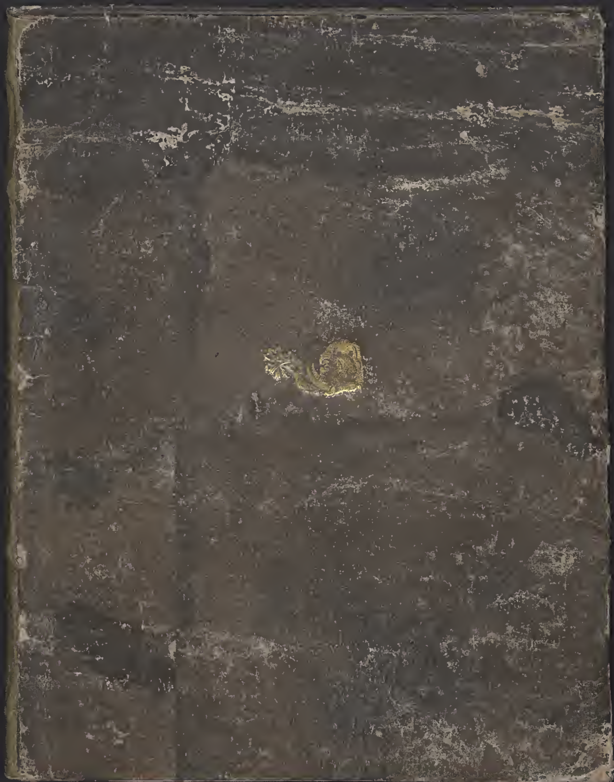


Æfi og Minning

Há-Edla og Velburdugs

Herra

Magnusar Gislasonar,

Amtmans á Islande,

Samt

Hans Há-Edla og Velburdugu

Ekta-Husfruar

Þorunnar Gudmundsdottur,

af

fleirum yfervegud,

og

nu á Prent utgeingenn

ad Forlæge

Há-Edla og Velburdugs

Herra

Olafs Stephanssonar,

Amtmans yfer Nordur- og Austur-Amtenn á Islande.

Kaupmannahøfn 1778.

Prentad hiá Bokþrykkiara A. F. Stein.



Æfi
Sal. Hr. Amtmansens
Magnusar Gislasonar.

Hann er fæddur i þennann Heim á Reikhólum i Bardastrandar Syslu, siálfann Niárs Dag, Anno 1704, og samdægres fyrer H. Skíru innplantadur þvi sanna Lífsens Trie Christo. A sinu 3 Aldurs Aare miste Hann bæde Ommu sína og Módur, i þeirre so kølludu Stóru Bólu, enn uppólst sídann i Fødur Húsum þar til Hann var 7 Aara, þóknadest þá Gude einnenn ad burtkalla Hanns hiartkiæra Fødur, enn let Hann þó þar fyrer ei munadarlausann, þar Hann siálfur gieck Hønum ei einasta i Foreldra Stad, og bar alltid hina náqvæmustu Uumhyggiu fyrir Hønum, sem þeim er Hann vilde bruka ser til Dyrdar, og Fødurlandenu frammveges til Adstodar, heldur efterlet Hønum þá Náunga, sem bæde Efne og Vilia høfdu ad frammhiálpa þeim stóru Náttúru Dygdum og Gáfum, er strax á unga Aldre sig hiá Hønum i lióse lietu. Hanns Fødurbróder, Sal. Prófastureun Sr. Þórdur Jónsson á Stadastad

 tók

tók Hann því til sín 7 Aara gamlann, at læra i Latinu, hvar Hann uppólst i 3 Aar; þadann veik Hann 10 Aara gamall til Hr. Biskupsens **Jóns Widalins**, og sinnar elskulegu Fødur-Systur, Frur **Sigridar Jóns-Dóttur**, i Skálholt, hvar Hann lagde gódaun Grundvøll til sins Lærdoms og Menta, under Umnsión og Uppfræding siálfs Hr. Biskupsens, sem hafde þad fyrer Ynde og Dægra-Stytting, þá Hanns Embættes Erinde leysdu ad uppfræda þetta miked skarpa og gáfada Ungmenne, hvor eirnenn heitt elskade Hann, og á deyanda dege skriflega beidde sina efterlátna Fru ad adstoda Hann, tilgetande, Hann munde verda mikell madur, og Landenu til stórrar Æru. Þó brúkade Biskupenn þess imillum adra til ad informera Hann, sierdeiles þá 2 lærdu Menn, sem báder urdu sídann Skólans Rectores, Sr. **Erlend** Sal. **Magnusson**, og Mag. **Jon** Sal. **Þorkelsson**, sem á þeim Aarum voru Exercitiarii i Skálhollte, under hvørra Tilsøgn Hønum so frammfór, ad Anno 1719 var Hann settur i Skálholts Skóla, hvadann Hann ad 2 Aara freste, Anno 1721, var med þá verande Stiftesens Officialis, Profastens i Myra Syslu Sr. **Jóns Haldorssonar** Samþycke, af Velnefndum Skólameistaranum **Erlende Magnussyne** med gódum Vitnesburde, 17 Aara gamall, dimitteradur. Umm Hausted 1721, sette Hans Fødur-Syster Sal. Fru **Sigridur Jónsdóttur**, Hann til frekare Menta og Lærdóms Idkana vestur ad Hytárdal, under uppfræding þess lærda Manns Profastsens Sal. Sr. **Jóns Haldórssonar**, hvar Hann dvalde þann, og og næstkomande Vetur, inntil umm Vored 1723. Þad Sumar ætlade Hann ad reisa til Háskólans i Kaupenhavn, enn þad bar undan, þviad Eyrarbacka Skip, med hverin Hann sigla ætlade, strandade umm Hausted á Høfnenne, so Hann sat komande Vetur á Stóra Núpe, hiá fyrnefndre Sinne hiartkiæru Fødur-Systur.

1724 kom Hann sem Student til Kaupenhavnar Háskóla, hvar Hann tók stædstu Frammførum, og lagde sig efter adskilliamlegum Fródleik i 5 Aar, svasem Honum meddeilt sierdeiles gott Attest af Sal. Etats-Raad Gram útvísar. Veik Han þá aftur til Islands 1729, 25 Aara gamall, i afhalde hiá ellum utanlands og innann, er til Hans þektu. Þegar hann þanneun, innan og utanlands, hafde framid sig, og underbuid til ad þiena synu Fødurlande i publiqve Embættum, finnum Ver ad Hann under þeim 3ur Hædstsálugu Kóngum, Friderich 4da, Christian 6ta og Friderich 5ta, háloflegrar Minningar, hefur stigid lika sem umm 3 Trøppur, til þeirrar Æru og Verdugheita er þeir Hann isettu, umm eina under hveriumm þeirra, þvi fyrst var Hann af Kong Friderich 4da allranádugast skipadur til ad vera Landþingskrifare hier á Lande, Aar 1728, þá Han var 24 Aara gamall, komst Han þá ei til Islands þad Sumar, vegna Hans Bestallingar seirnrar Utkomu, sem daterud er i Glückstad, þann 9 Julii sama Aar, hveriu Embætte Hann þarefter þienade i 3 Aar, til allra Vidkomenda Anægiu; þarefter var Hann 1732 af Kong Christian 6ta, allranádugast beskickadur til ad vera Løgmadur Sunnann og Austann á Islande, hveriu Embætte Hann þienade til 1757, alls 25 Aar. Þaug seinustu 5 Aarenn i Hanns Løgmanns Þienustu Tijd, var Honum allranádugast þarmed gefin Amtmans Nafnbot hier á Lande. Aar 1757 var Han af þeim 3ia Kónge, nefnelega vorum ódaudlega Kong Friderich 5ta, háloflegrar Minningar, kiørenn og kalladur til ad vera virkelegur Amtmadur yfer Islande, til hvers vandasama og vidtløftiga Embættes, Hann efter allra Medkienningu, var og af ellum Innlendum best fallenn, hveriu Embætte Hann efter ádursegdu, fyrst Þienade sem constitueradur Amtmadur 5 Aar, og sídann sem virkelegur 9 Aar, tilsamans 14 Aar, med soddann Heidre, ad bæde Hanns Kongl. Majt. og aller

A 2 adrer

adrer Hanns Yfirmenn utanlands, hafa ei einasta vered þar med vel á-nægder, heldur þá Hann 60 Aara gamall reiste til Kaupenhavnar 1763, vegna Landsens Naudsynia, var Hønum af Hanns Majt. og Hanns háu Rádgiøfum, ja, og af framande Stórherrum, audsynd stór Ráð og Æra: Hann er og hinn fyrste af vorum Landsmønnum sem Amtmans Embætte hefur vered tiltrúad; þienade Hann so med Sóma, Heidre, og sovel yfirbodenna, sem Undergiefenna Aanægin i fyrsøgdum Embættum, alls 38 Aar.

1764 var Hønum af Hanns Kongl. Majt. i Amtmans Embættenn adjungeradur, med Succession efter Hanns Dag, Hanns Dóttur-madur Hr. **Olafur Stephansson**, sem syner bæde i hvilíku Agte og Anseelse Hann hefur vered hiá Hanns Majt., og ødrum háum Herrum utanlands, sem og ad Hann hefur Embættenu so vel fyrerstaded, ad Hanns Majt. þóknadest heldur ad betrua þad innfæddum, efter Hanns Tijd, enn framande, sem um þad sóktu forgiefens. Auk þessara hán Embætta blessade Gud Hann 1.) med Giftumále þeirrar Háædla Velbyrdigu og Stórdygdaudugu, nu hiá Gude Sálugu, Frú **Þórunnar Gudmunds-Dóttur** 1732, þá verande ad ættum og øllum Kvenndygdum medal hinna ansieleguſtu Jomfrúa hier á Lande. Þeirra Brudkaup skiede ad Stafholte á Vitiunar-Hátijd Mariæ. Hiónaband þessara Velbyrdigu Hióna blessade Gud, 2.) 1733, med ungre Dóttur, er hlaut H. Skírn, og lifde 6 Daga þarefter. Aftur Aarenn sídar, Nóttena mille þess 13da og 14da Novbr. gaf Gud þeim adra, enn nu lifande Dóttur, med sama Nafne og hina, nefnelega **Sigride**, nú verande Amtmanns Hr. **Olafs Stephanssonar** Fru Kiærustu. Þaug lifdu so i Kiærleiksfullum Egtaskap, á Stóra-Núpe, Brædratúngu, og Leirá, allt þartil þaug i Aar þann

16da

16da Junii fluttu sig hingad ad Kongsgardenum Bessastedum, i rúm 34 Aar, þá Gude þóknadest til sinnar Eilifu dyrdar ad kalla, næstlidenn 9da Augusti, Sal. Hr. Amtmansenns Háædla Fru, hvad Heunm ad vísu giørde stóra Hiarta-Sorg, enn Hann huggade sig 'alltíd þarvid, ad þeirra Munde ei verda lángur Skilnadur, sem Gud og liet framkomma, búande sig so daglega vid sínum Vidskilnade, enn bad Gud at ráda Stundenne, Já, ad hanns Vilie þari, sem øllu ødru verda mætte, sem var Hans idnuglegt Ordatiltæke. 3.) Blessade Gud Hann med likamlegre Audlegd, vid hveria Hann aldrei feste sitt Hiarta, þvi Hann var fri fyrer Aagirnd og allre Asælne, viliande alltíd heldur sinn enn annara Skada.

Ad giefa eina fullkomna Afmálan yfer þessa Sáluga Herra Dygder, Gáfur, og Mannkoste, som Gud hafde til Hanus lagt, leifer ei Tímans Naumleike, enn þad øllum var kunnugt, er til Hans þektu, er þetta sierdeiles: Hann var madur Gudhræddur, Riettvís, Fridsamur, Medaumkunarsamur, Litelátur, Trufastur, Ørlátur.

Gudhræddur var Hann af Hiarta, þvi fyrer utann þad, ad Hann aldrei forsómade, ad heyra, lesa, og lesa láta, Guds Ord i Kyrkium og Heima-Husum, idkade Hann daglega Bænrækne og Aakall til sins Guds, standande so aldrei upp af sinne Sæng á Morgnana, edur leggiande sig so til Svefus á Kvøldeuu, ad Hann befalade sig ei sínum Skapara. Hann hiellt sínum Underhafande til sannrar Gudrækne, gángande undann þeim i þvi og ødru, sem god Fyrermindan; Hann elskade og vyrdte sína Sálusorgara, snart øllum framar. J einu Orde, Hann ástundade eitt Christelegt, og Gudrækelegt Líferne, fulltrúa um þad, ad Gud munde sig aldrei ufergefa, sem einnenn fyrr og sídar á Høuum sannadest.

Riettvís var Hann, hvar uppá þienar til Bevísingar, ad alla sína Løgmanns Tíd, dæmde Hann aldrei þann Dóm, sem af ædre Rettum

var rosinn. Sømu Riettvíse brukade Hann i sínum háu Embættes Utriettingum alla þá Tíd Hann var Amtmadur, og annars vid ein og sierhvern utann Embættanna. Hann var ei einasta riettvís siálfur, heldur og hatade annara óriettindi. Hvad so vídt giek, ad þá Hann sá, edur tilvisse, ad einhverier hefdust óriet vid, jafnvel i Gamne, sagde Hann: Þetta eiged þid ei ad giøra, þvi Oriettinenn, þo Litell sie, er aldrei utan Liótur og ósæmelegur, og sá sem venur sig á ad giera Oriett i þvi minna, kann af þeim Vana ad æsa Hann i þvi meira. Vegna þessarar Hanns alþektrar Riettvíse, og þarhiá Lærdóms og hárra Vitsmuna, sóktu marger Rád til Hanns i þeim Vandasømustu og viktugustu Tilfellum, sem þeim komu alltíd ad gódu gagne. Hans Riettvíse, Lærdóme og Skynseme, var samfara mikell Skarpleike, og Gásur, er Gud hafde giefed Hønum, til ad grípa fliótt og riett eina Søk, og siá fyrer Enda á Henne, þvi Hann hafde þvilíkt Høfud er rart skal vera ad finna.

Fridsamur var Hann, þvi þótt Hann være Stiórnsamur, hvad Hans Embætte utheimte, vilde Hann heldur med Hógværd og Lempne, enn med þvingun, fá einn og sierhvern ad giøra Skyldu sína, og hvad rett var. Giørde og nockur á Hanns Hluta, tilgaf Han þad æfenlega, strax sem þess var leitad, og mátte nie vilde aldrei heira nefnt sídann.

Medaumkunarsamur var Hann, ei einasta vid Eckiur, og Fedur- og Módurlaus Børn, heldur og vid veika og fátæka, hverium Hann braut sitt Braud, og stórum Gott giørde.

Litelátur var Hann, þvi þótt Gud sette Hann til hinna hædstu Metorda, og lete Hønum alt ad óskum gánga, so Han var af øllum áliten hinn meste Lánsmadur, ofmetnadest Hann ei þarvid, heldur þackade Gude fyrer þad alt, og þekte fyrer Hanns Verk, hafande stakann Vidbiód á Hofmód og Drambseme, er Hann hielt fyrer Dáruskap, enn

eckert

eckert Skynsemdar-Merke. Þesser Hanns Þánkar giørdu þad, ad Hann kunne bæde riettelega ad medtaka Guds Gáfur, og med þær høndla, so af Honum mátte læra, hvernenn einn átte ad skicka sier i sinne Luckn.

Trufastur var Hann, hvad þvi framar kann med Sanne umm Hann segiast, sem margur má játa ad Hann var ei einasta Vinur Vina sinna, þá vel geck, heldur þá þeim lá á, og Vinskapenn var helst ad marka.

Örlátur var Hann, hvad aller þeir meiga játa, er voru i Hanns Þienustu, hverium Hann kom til Menningar med Rádum og Dád. Játa meiga þad Hanns Fósturbørn, sem bera Hanns Meniar, soleinge þaug lifa, hver Hann ei einasta uppól, og kom til þess frama, sem Gud og Luckann vilde giefa þeim, heldur þar ad auke gaf þeim stórar giafer, af føstu og lausu gótse, þá frá Honum giftust, og settu Fætur under sitt eiged Bu. Játa máttu þad þeir er lidu hastarlega stóran Skada, hverium Hann gaf bæde fliótt og høfdinglega. Játa meiga þad fátæker, hverium Hann, sem ádur er sagt, síst gleymde.

Auk þessa var Hann i vidmóti og Umgeingne, vid meire háttar sem minne, hinn yndeslegaste og þægelegaste. Hægferdugheit, og Giedsmunnanna einstøk Tempran, utrymde alle Reidegirne og Öfunglynde, bæde á Mannamótum og Hans eigenn Heimile, hvar Hann altid sinde sig vidfeldenn og gódgladann. Allt þetta orsakade, ad Hann af øllum gódum Mønnum, hærre og lægre stiettur, var háttagtadur, virdtur, og elskadur.

Hvad Hanns Lífs Endalykt, og Vidskilnade vid þennann Heim vidvíkur, þá fann Hann næstlidenn 2 Aar þverra bæde sína Heilsu og Líkamanns Krafta, enn sierdeiles fór hvertveggia fyrer Alvørn hnignande á

þessu

þessu næstlidna Sumre, þvi i Maii Mánude mátte Hann fyrst, vegna Siukdóms og Kránkleika, halda vid Sængena hálfa adra Viku. Þarefter á Alþinge i Julio hálfann Mánud, sídann i Augusto Viku, enn vard fyrer Guds Hiálp og gód Medel fra Land-Physico Biarna Poulssine alltíd so styrktur, ad aftur komst til fótaferdar, náde sier þó aldrei efter sína Alþinges Legu, hvar ofaná bættest Sorg og Søknudur efter Hanns Sal. Fru.

Þann 31ta Octobr. kiende Hann Høfud- og Bak-Verkiar, var þó á ferle þann Dag til Kvølds, og heirde lestur þeirrar 5tu Gerhardi Hugvekiu, sem høndlar um, hvernenn madur skule i Andlátenu styrkia tru sína utaf Jhugan Christi Elsku, síndrar mannlegu Kyne, under hverium Hann sat med sidvanalegre Andagt og Eftertekt, lagde sig sídann med veniulegre hvers Kvølds bænagiørd, og svaf óveniulega leinge fram-efter næstkomande deige, sem var Allra-Heilagra Messa. Á álid-num deige vaknade Hann, qvartade um Høfud-Þyngsle og Bakverk, af hverium Han var so þungt haldenn, ad ødruhverin fornamst til Riugls edur Høfud-óra, enn þess á mille var Hann med gódu Forstande, var Hann þá studdur ofann, medann uunn Hann var bued, enn so snart Hann var aftur uppi Sængena komen, las Hann hátt sínar veniulegar Bæner; Item eina af Biskups Widalins utløgdu Andláts Bænum; þarefter, þá komenn var Hátta-Tíme, liet Hann Þienara sinn hiá sier sitia, og lesa margar gódar Bæner, framm efter allre Nóttene, eina efter adra, hveriar Hann siálfur tilnefnde. Þetta sama Kvøld sende Hr. Amtmadurin Olafur Stephansson og skrifade efter Land-Physico, sem vegna óved-urs um Nóttena vard ei sóktur, enn kom strax snemma ad næsta Morgne, hver á allann uppþeinkianlegann hátt leitadest vid ad inngiefa Hønum, og útvortes ad applicera þaug Medicament, er Hann meinte hentust vera,

enn

enn gat þó strax til, ad þaug munde líted verka, þar aller Sál. Amtmannsens Lífskraftar være farner ad riena, og Hans Andláts Stundar munde ei so laungt ad bída. Ad endadre H. Embættesgiørd ad Bessastødum þennann Dag, kom Velæruverdugur Prófasturenn Sr. Gudlaugur Þorgeirsson inn til Hans, og talade fyrer Hønum af Guds Orde, þad einum, sem liggur fyrer Daudanum, kunne til Hughreiste, Trúarstyrkingar, og Underbunings eins Sáluhiálplegs Andláts, helst ad þiena, bæde af Skriftenne og andríkum Psálmum og Bænum, er Hann bæde saung og las hiá Hønum, og liet lesa og syngia allann Dagenn, Nóttena, og alt frammunder Hauns Andlát, hveriu Hann ei alleina eftertók, og i lióselietsitt ørugt traust til Guds Adstódar um sína Sáluhiálp, heldur bæde undertók þad med var fared, og beidde siálfur ad syngia hiá sier þessa Psálma: O! Jesu Navn þitt ilmsætt er ꝛc. Jesu þín Minning miøg sæt er ꝛc. Líknarfullur Gud og gødur ꝛc. Þarhiá beidde Gud fyrer sier og sínum, mælande fram þesse Vers: Vak þu minn Jesu, vak þu i mier ꝛc. Eg fel i sierhvert sinn. Allra sídast þá á eg hier. Kom þu minn Jesu, kom til mín. Hveitekorn þektu þitt. Þegar lided var ad Kvølde þessa Dags, qvøddu Hann Hans Dótturmadur, Dótter, og Dótturbørn, hver ell Hann bad gódann Gud ad blessa og vardveita, hafande þarefter margost yfer þetta Vers: Haf þu Jesu mig í minne. Item: Aastkiæra þá eg eptersk il. Þyngde so Siukdómnum meir og meir, efter sem leid á Nóttena, hveria alla utigiegn var lesed og sunged hiá Hønum, sem ádur er sagt, samt iduglega, þá mál og Ræna merktest, talad vid Hann huggunarríkt Guds Ord af Prófastenum, sem ásamt Hr. Land-Physico vakke hiá Hønum, samt fleire adrer, er gløddust yfer ad heira, hvad truar- og vongódur Hann var. Þaug sídnstu Ord sem skildust og til Hanns heir-

 dust,

dust, voru þesse: Jesu! hiálpa þu mier. Leiste so Gud Hann frá þessum Heime med hinu allra hægasta Andláte, þann 3ia Hujus, Kl. 10 um Formiddagenn, á Hanns 63ia Alders Aare, edur Anno climacterico magno, á hveriu margt Stórmenne burtkallast hefur. Hann þiónade Gude alla sína Lífdaga, Hann var sínu Fødurlande til stædstu Æru, Hanns Nafns Minning varer medann Landed byggest. Lofadur vere Gud sem gaf Hann, og sem fyrer Sáluhiálplegann Dauda tók Hann til sín aftur.

Æ f i

Sal. Frur

Þorunnar Gudmundsdottur.

Hun er fædd i þennann Heim ad Aalstanese i Myra Syslu, þan 18da Julii 1693, og efter medtekna H. Skírn af Sr. Andune Benedictssyne, þá Preste samastadar, uppólst Hun i øllum Kvennlegum Dygdum og Mannkostum i sinna Foreldra Husum til 24da Alders Aars, þá Gud Aarenu ádur hafde burtkallad Hennar Sal. Fødur, og sídann Sál. Systur Christinu Gudmundsdóttur, veik Hun efter Módur sinnar Tilsøgn ad Stafholte, hvar Hun uppól sín 4 móðurlausu Systurbørn, alt þartil Gude þóknadest ad láta Hana inngánga H. Hiónaband med

þá

þá verande Løgmanne, nú Amtmanne, Hr. Magnuse Gislasyne, sem skede ad Stafholte 1732. á Vitinnar-Hátíd Mariæ.

Þeirra Hiónaband blessade Gud med úngre Dóttur, þann 4da Octobr. 1733, er hlaut H. Skírn, og lifde 6 Daga þarefter. Aftur Aarenn sídar, Nóttena millum 13da og 14da Novembr. gaf Gud þeim adra, enn nú lifande Dóttur, med sama Nafne og hina, nefnelega Fru Sigride, Hr. adjúngerads Amtmans Stephanssonar Egta-Husfru. Þaug lifdu so i Kiærleiksfullum Egtaskap á Stóra-Nupe, Brædratungu og Leyrá, alt þartil þaug a þessu Aari þann 16da Junii fluttu sig hingad ad Kongsgardenum Bessastødum, i rúm 34 Aar.

Hvad Hennar lifnade vidvíkur, þá var Hun af øllum, sem til Hennar þektu, hallden Kvennval. Hún var Gudhrædd, hæglát, Merk i Ordum og Giørdum, og røksamleg i allre sinne Handteran vid þá underhafande, enn sierdeiles var Hun gódgiørdasøm vid fátæka og naudlídande, bæde i þeim hørdu og lettu Aarum, so Hun liet eingvann, sem til Hennar leitade, frá sier synjande fara. Hun var nátturlega ørlát, og prydd med þeim Dygdum og Mannkostum, sem Gude þóknast ad pryda sín Børn med, er hann vill ad skule vera sem gód Fyrermyndan síns Fólks, so Hun sat verduglega i þvi Sæte, sem Gud hafde Henne skipad. Hann leidde hana og igiegnum þessa Verøld sem sitt óskabarn. Hun var hiartanlega ástudleg og elskuleg vid sinn Egta-Herra, og i ellu stundade Hann sem sig siálfa. Elskuleg i Vidmóte og Umgeingne vid adkomande og underhafande.

Hvad Hennar Lífs Endalykt vidvíkur, þá formerkte Hun sína Hel-Sótt á Mánudagenn, þann 28da Julii næstlidna, þá Hennar Egta-Herra lá sóttsiukur á Alþínge, hver, þá hann var heim komenn, sende til Land-Physicum, sem Hennar hafde ádur vitiad, efter Læknesmedel-

um, enn sú Sál. Fru gat þaug ei brukad nema ad litlu. Sende þvi Hennar Herra Kiæraste ad nyu til Land-Physicum, sem styrkti Hana med þvi Hun gat mótteked, og syndest þá leidast til Heilsubótar, þvi Hun sagde ad Síduverkurenn, af hverium Hun var þvingud, hefde sig forláted, só Land-Physicus reiste burt. Þremur Døgum þarefter syndest Veikleikenn snúa sier á annann Hátt, nefnalega til so kalladrar Landfarsóttar, hvarfyrer ad nyu var sendt efter Land-Physico, sem bæde med Rádum og Dádum vilde leitast vid ad lækna Veikleikann. Enn Hun siálf liet sier mest ant um vera, ad fá læknad sín Sálar Sár, og þessvegna i Prófastsens Sr. Gudlaugs Þorgeirssonar Fiærveru, beiddest þann 8da Augusti, ad meiga verda hluttakande Holds og Blóds Herrans Vors Jesu Christi, hvert Presturenn Sr. Þorsteirn Sveinbiørnsson henne utdeilde sídla umm Dagenn, mót Hennar so skírre og hárre Játun Syndanna, sem hartnærre óslúk vered hefde. Allann þann Tíma sem almáttugum Gude þóknadest ad leggia hana under Krossens Lima andvarpade Hun hiartanlega til Drottens, befalande sig og alla sína Hanns fødurlegre Forsión; Enn sierilage beidde Hun miskunsamann Gud ad vernda og blessa sín ungu Dótturbørn, er Hun so heitt elskade, og á Føstudags Kvølded kyste þaug og qvadde med sínum sídasta ástudlega Módur-Kosse; Gaf sig so med Life og Sálu øldunges á Guds Vald, og beid med stakre þolenmæde efter sínum sídasta Vidskilnadar Tíma. Hun hafde jafnadarlega Guds Ord um Hend i þessum sínum Siúkdóme, bæde greiner úr þeirre H. Ritningu, andrík Vers og Andvarpaner, og bad med Tollheimtumannenum: Gud vertu mier Syndugre liknsamur; med þeim 10 Líkþrán: Jesu góde meistare, miskuna þu mier. Med Psálma Skáldenu: So margt eg syndgad hefe. Andlát þitt Jesu og þín Pín. Þil eg nu feigenn fara til þín, og annad fleira, sem

hier

hier er ofláungt upp að telja. Kvøldenu áður enn Gude þóknadest að kalla hana frá þessu Lífe til þess Eilífa, hierum 3 Tímum efter það Hun hafde medtekeð Christi Líkama og Blóð, spurde Hun að hvað Kluckann være, hvartil Henne var svarad: að Kluckann være 9, las Hun þá þetta Vers til Enda: Sídasta Nótt þá sigur að. Já, Hennar sídustu Orð i þessum Heime, efter að Hun hafde á Laugardagsmorgunenn, þá Kluckann var 4½, litla Stund uppe seteð, og vilde hafa lagt sig utaf, voru þesse: Jesus Christus medtaktu mína Sálu til eilífs lífs, og i því sama uppgaf sinn Anda, deyande so med sinn Jesum i Hiartanu og Munnenum, umfaðmaðann með sterkum Bænar, og Truar Ørmum, i Viðurvist Hennar nu sárt harmande Kiærasta og Fru Dóttur, samt Hr. Amtmans Stephanssonar, Land-Physici, og annara nærverande. Lofaður vere Guð sem hana gaf, og hana aftur til sín tók, á 73 Alldurs Aare, með so veglegu Aalite og Mannorðe sem nu er sagt. Hann giefe oss øllum þeirrar Stundar að bída sem Honum þóknast, so að hvert sem Vier lifum eður deyum, þá mættum vier verða Guðs, fyrer Jesum Christum.

Hennar efterþreiande og sárt harmande Kiæraste, Amtmaðurenn Hr. Magnus Gíslason, lætur hiermed innelegast og hiartanl. þacka sínum Háædla Dóttur manne og Hanns Frú Kiærustu, fyrer þeirra, Hanns Sálugu Fru veitta náqvæma Aðhiukrun i Hennar Helsótt, umbiðiande þann almáttuga Guð að rietta báðum þeim sína miskunarríku Hiálparhønd, einkanlegast þegar þeim mest áliggur. Þarnæst þackar Hr. Amtmaðurenn þeim til Líkfylgðarennar innboðnu Giestum, ástsamlegast og Þienustskylldugast, nefnelega: Hanns Háædla Háæruverðugheitum Hr. Biskupenum þessa Stiftes, samt øllum øðrum Velædla, Ædla, og Æruverðugum hier nærverande Herrum og góðum Vinum, fyrer sinnar Sal. Frur Kiærustu Moldun aubsínda Æruberísingu með

þeirra Nálægd, óskande ad gódur Gud vilie unna øllum þeim eins lángædς og luckulegs Lífs i þessum Heime, enn ad þvi lidnu leida þá inni pad Eilífa, hvar þeir med þeim undanfornu, sínum og þeirra Aastvinum sáe saman ad bua æfenlega.

Ættartala
Sal. Hr. Amtmansens
Magnusar Gislasonar.

Hanns Fader var sá gøfuge Høfdingsmann Gisle Sál. Jónsson, 1 Aar Conrector Skálholts Skóla, sem fyrst bió ad Reykhólum, sídann ad Mávahlíd. Hanns Fader var Mag. Jón Vigfusson, Biskup yfer Hóla Stifte. Hanns Fader Vigfus studeradi vid Kaupenhafnar Háskóla, og var á þeimølldum kalladur hinn lærdaste Madur, so Hann forþenade Skólameistara-Embætte i bádum Landsens Skólum, fyrst ad Skálholte og sídann ad Hólum, og so miked Nafn hafde Hanns Lærdómur Hønum afrekad, ad Hann, ungur og óvígdur Madur, sá ei hafde enn þiónad Presta-Embætte, var i Biskups-Kiørenu 1631. Enn skemmu parefter vard Hann Syslumadur bæde i Arness- og Rángárvallna Syslum. Móder Mag. Jóns Vigfussonar var Katrin Dótter Erlends Asmundssonar á Hvole, enn Móder Katrinar var Sølvor,

Dótter

Dótter Stephans Prests ad Odda, Sonar Gisla Jónssonar, Biskups i Skálholte. Fader Vigfusar Gislasonar var sá Nafnfrage Høfdinge Gisle Hákonarson, Legmadur Sunnann og Austann, og um nockra Stund Syslumadur i ádurtiedum Syslum. Kona Gisla Løgmanns, enn Móder Vigfusar, var Helga, Dótter Sr. Jóns Kráksonar, Prests ad Gørdum á Aalstanese, Hálfbródurs Hr. Gudbrands Biskups Þorlákssonar. Enn Fader Gisla Legmanns var Hákon, Syslumadur i Rángár-Þinge; Hanns Kona var Þorbiørg, Dótter Vigfúsar Þorsteinssonar, og Ønnu Ejólfsdóttur, Einarssonar, Ejólfssonar Løgmanns; enn Móder Ønnu var Helga, Dótter Jóns Biskups Arasonar. Fader Hákonar var Aarne Gislason, ættsælaste og nafnfrægaste Madur, ei einasta i sinne Tíd, heldur og einnin sidar; Enn Kona Aarna Gislasonar var Gudrun, Dótter Sæmundar Eirikssonar, og Gudridar Vigfus Dóttur ad Hlydarenda. Móder Gisla Sál. Jónssonar, var Sál. Fru Gudridur Þórdardótter, hverrar Fader var sá nafnfræge lærde Madur Sr. Þórdur Jónsson, Prestur i Hytardal; Enn Hanns Fader var Sr. Jón Gudmundsson, einninn Prestur i Hytardal, og leinge Prófastur yfer ellu Þverár Þinge. Móder Sál. Hustrur Gudridar Þórdardóttur var Helga, Dótter Aarna Legmanns Oddssonar Biskups ad Skálholte. Kvinna Aarna Oddssonar var Þórdis, Dótter Jóns Bónda á Holltastødum; enn Móder Aarna var Helga Dótter Jóns Bónda á Grund i Eyafyrde, Biørnssonar, Prests ad Melstad, Prófasts, Officialis, og um stund ábóta ad Þingeyrum, Jónssonar Biskups Arasonar. Móder Jóns Biørnssonar var Steinunn, Dótter Jóns Magnussonar á Svalbarde; Enn Kona Jóns, var Gudrun, Dótter Aarna Bónda Gislasonar á Hlydarenda; Enn Móder Sr. Þórdar Jónssonar, var Gudridur

ridur Gisladótter Løgmanns, Þórdarsonar, og so Løgmanns, enn Móder Gudridar var Ingebiørg, Dótter Aarna Gislasonar á Hlydarenda.

Móder Sál. Amtmannsens Magnusar Gislasonar var Margret, Dótter Magnusar Jónssonar, Løgmanns Nordann og Vestann, samt Sysslumanns i Snæfells- og Stranda-Sysslum. Hanns Fader var Jón Bónde, sem fyrst bió á Reikhólum, enn sídann á Midhusum; Fader Jóns var Magnus, Sysslumadur á Vestfiørdum, Sonur Ara, er yfer 50 Aar bió i Ogre vid Isafiørd, og var Sysslumadur i Isafiardar- og Stranda-Sysslum. Fader Ara var Magnus Sysslumadur, fyrst i Nordur-Syslu, og sídann á Vestfiørdum; Sonur Jóns Bónda á Svalbarde Magnussonar, Þorkelssonar Prests, Gudbiartssonar. Móder Ara Magnussonar var Ragnheidur, Dótter Eggerts Løgmanns, Hyrdstióra hier á Lande, og Riddara, Sonar Hannesar Eggertssonar, og so Riddara; Enn Móder Eggerts Løgmanns var Gudrun, Dótter Þess nafnfræga Biørns Gudnasonar i Ogre. Kona Ara Magnussonar var Christin, Dótter Gudbrands Bisskups á Hólum, og Gudrunar Aarnadóttur frá Hlydarenda. Kona Jóns Magnussonar var Jórunn, Dótter Magnusar Løgmanns, og Sysslumanns i Eyafyrde, samt Munkaþverár Klausturhalldara. Fader Þessa velnefnda Løgmanns var Biørn Benedictsson, Klausturhalldare á Munkaþverá, og Sysslumadur i Eyafyrde. Enn Móder Magnusar Løgmanns var Elin, Dótter Páls Sysslumanns i Stranda-Syslu, sem bió lengstum á Stadarhóle, hvers Kvinna var Helga, Dótter Ara Løgmanns Jónssonar, og Halldoru Þorleifsdóttur frá Modruvøllum. Móder Margretar Sál. Magnusdóttur var Gudrun, Dótter Þorgils Bónda á Vøllum, Jónssonar, Nefndar-

Manns

Manns i Þórneſs-Þinge, hvers Egta-Kvinna var Ragneidur Gisla-dótter, Syſter Biørns Gislaſonar i Bæ i Borgarfyrde; Giſle var Neſndarmadur i Þórneſs-Þinge, enn hanns Fader var Preſtur ad Hrafnagile, og nockuru tíma Officialis; þeſſe Sr. Biørn var Gislaſon, Bróder Arna á Hlydarenda, og Gunnars Gislaſonar.

Ættartala
Sal. Frur
Þorunnar Gudmundsdottur.

Fader Hennar var ſá gódfræge Høfdingsmann Gudmundur Sál. Sigurdsſon, ſem fyrſt bió i Sólheimatungu, enn ſídann á Alſtaneſe innann Myra-Syſlu. Hans Fader var ſá ſtórfræge Høfdinge Sigurdur Jónsſon, ſem fyrſt bió á Laugarbrecku, ſo leinge Hann var Syſlumadur i Snæfellsnes-Syſlu, og Arnarſtapa Ummbodshaldare, enn ſídann tók Hann alla Borgarfiardar-Syſlu, bæde Sunnan og Veſtann Hvítár, og bió þá i Einarsneſe; ad lyktum vard Hann Løgmadur Sunnann og Auſtan á Islande, hvørin Embætte Hann þenade med ſo ſtóru Vandlæte og Byrding, ſem fáer giørt hafa. Hans Fader var Jón Sigurdsſon, komenn af gøfugu Foreldre. Hann bió i Einarsneſe og var Syſlumadur yfer øllum Borgarfirde.

Móder Gudmundar Sál. Sigurdsſonar var Chriſtin, ſo jafnfræg i ſinn Staude, ſem Hennar Egtamake i ſinn. Hun var Dótter Sr. Jóns i Hytardal, leinge Preſts og Prófaſts yfer allre Borgarfiardar Syſlu, hinns lærdaſta og nafnfrægaſta Manns i geiſtlegre Stiett á þeim ølldum; Enn Sr. Jón var Sonur þeſs mikla Rokſemdar- og Skynſemdar Manns Gudmundar Jónsſonar á Hvole i Saurbæ. Móder Chriſtinar var Gudridur, Dótter Gisla Løgmans Þórdarſonar, og ſo Løgmans Sunnann og Auſtann á Islande; Enn Móder Gudridar

C var

var Jngebiørg Aarnadótter, Gislasonar frá Hlydarenda. Móder Hennar var Gudrun Sæmundardótter, hvør Ætt er so gøfug og nafnfræg, ad Hana má rekia frammepter øllum elldum i marga Lidu.

Móder Sál. Frur Þórunnar Gudmundsdótter var þad sierlega gódkvende Gudrun, Dótter Eggerts á Skarde, Sysslumanns i i Bardastrandar Syslu. Fader Eggets var Biørn Magnusson, er leinge bió i Bæ á Randasande, og var Sysslumadur i Bardastrandar Syslu, hvørs Fader var sá nafnfræge lærde og vitre Madur Magnus Jónsson, fyrst Sysslumadur yfer Þingejar-Þinge, enn sídann yfer øllu Þorskafiardar-Þinge, hvørs Fader var Jón á Svalbarde Magnusson, Þorkellssonar, Gudbiartssonar; hvor Þorkell var á fyrre ølldum Prestur ad Laufáse, og nú Officialis, nú Rádsmadur Hóla-Stóls og Stiftes. Móder Eggerts var Sigridur, Dótter Dada Biørnssonar á Skarde. Móder Biørns Magnussonar var Ragneidur, Dótter Eggerts Løgmanns og Hyrdstióra her á Lande Hannessonar Riddara og Hyrdstióra Eggertssonar, Løgmanns i Vikenne i Norege. Enn Móder Eggerts Hyrdstióra var Gudrun, Dótter Biørns Gudnasoner i Øgre.

Módurmóder Frur Þórunnar var Valgerdur, Dótter Gisla Løgmanns Hákonarsonar, Sysslumanns i Rángar-Þinge, Arnasonar á Hlydarenda, Gislasonar Gunnarssonar. Kona Gisla Løgmanns var Helga, Dótter Sr. Jóns Krákssonar, Prests ad Gordum á Alstanese, Hálfbródur Biskups Hr. Gudbrands á Hólum. Enn Móder Gisla var Þorbiørg, Dóttur Vigfusa Bonda Þorsteinssonar og Aunnu Ejólfsdóttur, Einarssonar Ejólfssonar Løgmanns; enn Móder Aunnu var Helga, Dótter Jóns Biskups Arasonar á Hólum.

Af þessu, so líted sem þad er, og so skamt sem er fared frammepter þessum gøfuga Ættboga, má siá ad Sál. Fru Þórun Gudmundsdótter var komenn af þeim gøfugustu og bestu Ættum hier i Lande, enn skyldu menn rekia þær leingra frammepter ølldunum, hvad audveldt er, vegna þeirra Frægdar og Høfdingskapar, þá vilde fyrr prióta Tímann enn Efned.

PRO-

PROSOPOPOEIA PATRIÆ

yfer afgánge
Þess Agiæta Landshøfdingia
Ha-Ædla og Velborna
nu Velsaliga Herra

Magnusar Gislasonar,

Kongl. Majest. Amtmanns yfer Islande,
Hver fyrstur allra sinna Landa hefur þad Ærusæte klædt, epter ad Hann leingi og lofliga hafde þienad Løgmanns og Landþingskrifara Embættum hier á Landi.

I Sorgar-Liódum frammflutt
af
Sveine Sølvasyne
Løgmanne Nordann og Vestann a Islande.

Há-Edla og Velbornum

Herra Olafe Stephanssyne,

Kongel. Majest. hátt-tiltruudum Amtmanne yfer Islande,

Samt

Há-Edla og Velborinne

Fru Sigride Magnusdottur,

Amtmannsdóttur, Amtmannsinnu.

Enn þó eg vita meige margur sniallare mier mune á undann geinginn hina sömu leid sem eg nu fer; held eg samt betra ad vera med þeim hinn minnste og sídarste, enn verda med öllu epter; Einkum þar fiarlægdinn gat ei unnt mier þeirrar æru, ad giera vorum góda, nu vel Sal. Herra Amtmanne þa sydurstu þienustu i eigin persónu, mátte eg þó hier med audsyna minn vilia og hugarfar, ad so miklu leite sem eg kunne, þótt ecke nær sem byriade. Þvi ad framtelia hier hans Lijfssögu, persónulegar dygder, góðgierder og annann slykann höfdingskap, vyrdist mier ad nockru leite kunna utleggiast fyrer Inngrip i Embætti þess, sem slijkur ærupostur hlotnadest, og med rettu tilheirde, hvør eg vil trúa allvel hafe leist sina skyldu. Og er so med þessum fáu Versum ecke framar meint, enn láta i lióse med voru Publico (af hveriu eg vilde finnast einn saunnur limur) makliganu Samsöknud, epter so ágiætann Höfdingia sem vier höfum látid. Hefda eg annars ætlad mier ad kveda um hann nockurn Lof-brag, skylde

mitt

mitt Thema hafá vered þetta: ad hann hafe vered sá hinn rette madur fyrer sitt Land, enn þad ecke (so gangugiørt) hid retta fyrer hann, hvad eg vel kunne smiadurslaust ad hafa leidt fyrer sióner.

Min Vers eru bæde særre og styttre, en þau kunne láta sig dedicera: alleina bid eg minn Há-Edla Hr. Amtmann og Velbornu Fru, ad láta þeim ei misþóknast mina diarflega fyrerteckt, og leifa þau mættu fylgia med siálfre Parentationenne under pressuna.

PROSOPOPOEIA PATRIÆ.

1.

Má eg Olucku ei móte stá
munde ónád fá
ef hier uppreikna vilde,
allt þad mier hefur amad mest:
og er þvi best
i gleimsku bók skrifad skylde.
Miner Kóngar
margfaldlegar
veitt høfdu mier
virdta gjørder,
af sinne miúku milde.

2.

Aller sem høfdu af mier best
útlender mest,
mitt aúga áttu ad vera:
enn hvørsu høndlad var vid mig,
veit hvør um sig,
reikning fær rettann gera.
Eingann dæme eg,
enn Gud minn Veg
sijdar vill siá,
seige eg mig frá
þann Urskurd upp ad bera.

 3. Godur

3.

Gódur hinn Fimte Fridrek var,
flest til vildar
af giæsku gede sijnde.
Þó er Þad eitt sem adrar hanns
Alvalda Manns
virdta velgiörder Krijnde:
Mitt eigid blód
innlenda Þiód,
Þócknast liet Sier
enn Þiena mier,
alldrei vild' eg Þvi tinde.

4.

Nefna skal hier til Øldung einn
innlendur Sveinn,
manuprijde mesta hente.
Magnus Gislason minn var sá,
mier lifde hiá
loflega og leinge Þiente.
utvortis bar,
hid innra var
atgiörfe flest
ágiæte mest
er Náttúrann nidium liente.

5.

Ungur Þá fyrst mier 'una tók
Alþingis bók
skráde med skárstum hætte:
lifa mun rit Þó løgd sie hønd
lijks under bønd;
Rettarins greina giætte.
Ografed pund
gaf enn i mund
Ærunnar verd
yfervalds Sverd
lánga Løgmanns Embætte.

6.

Sást hier ei nockur sæmre mann
Sudurstól Þann
ad sitia á sømu døgum.
Dansker Løgmenn Þó væru vel
vijst eg hann tel
framar ad flestum høgum.
Atte eg Þess von
minn Einka Son
giæfest mier best
grundade flest
i Landsins rette og løgum.

7. Gømul

7.

Gømul mun eg ef gleimast verk
so mørg og merk
sem epter Ædlann liggia,
enn þier sem lifed efra senn
og yngre menn
opt meigid ad þeim hyggia.
Festiódur er
og frædakver
eins Viturs manns
vildarsta lands
þar med sitt brióst ad byggia.

8.

Innlendann hefe eg Adal sied
og Norskur med
mægdist vid mina Syne.
þetta skal eitt mitt þroska par
og þadan var
Magnus af mesta Kyne.
hverium var gleymt,
eda hefur mig dreymt?
Enn ef su Stiett
upp verdur riett
af vorum ædsta vine.

9.

Sú er min upphefd fordenn fyrst
eg ødladist
af minu eiginn Sæde
frómann Hefdingia fielvitrann
fyrer Amtmann,
margt þó i móte stæde:
þvi Kóngsins Nád
feck þess vel gád,
mina innre raun
utvortis kann
fár so fullþeckiä næde.

10.

Liet hann sier vera um allt þad annt
er var mest vant,
afreka og endurbæta,
enn styrkia hitt er stidiast á
og standast má:
óveniur upp ad ræta.
Sanna þad enn
fiervitrer menn,
óþacklát børn
edur øfund-giørn
ei munu þurfa ad þræta.

11.

Allt hvers eg fleira enn vidþarf,
var stærra starf
enn eins manns ut ad retta:
Epterkomurum eg þvi tel
allskyldt, og fel
þá ad framkvæma þetta.
Ef hver um sig,
aktar so mig
tijd epter tijd,
tækist um sijd
minne læging ad lietta.

12.

Søknudur epter soddann Mann
sijst firnast kann,
hvørs minning mun ei deya:
hann lifer best þo látenn sie,
á lifande
manna lande og meya.
Þeir sem i naud
þágu hans brand,
og margar hier
miskundsemder
velkomenn vilia seigia.

13.

Omøgulegt þad er til sans
þess Ædla Manns
góðverk ef greina skylde;
setia má þó fyrer sierhvern dag
i Heimsins hag
utbraut sig ein hans milde.
Þad skedur hinnst
þess verdur minnst,
og skrifad flest
er skartar best
uppa hanns Ærnskilde.

14.

Nú þó eg fyrge (og satt er þad)
siá má eg hvad
til huggunar hann mier gerde,
þá sinn verdiga Sifia son
i sældar von
til Amtmans ut mier kerde.
Eg heite a þig:
huxadu um mig:
þins Fødurs spor
forusta vor
og þinn uppgángur verde.

Samkvæde Fødurlandenu golded.

Hver man harmi þinum,
hørd Tákn gierdu bákna,
rann vard á ránar nordur
ranni dreir; annar meiri.
Sudar miklu saud Hekla,
Sót gaus of mót hansa,
glems ad Kvendi, rauns, rændu,
rigndi Sand, hnigndi Laudi.

Vifrastar hof hristi,
hátt gall þrátt i Fialli
skaut fyri Skata vorum
Skip aldar svipkalda.

Allrauda Sól sídann
Sveit kring leit a þingi;
boda kann midin minna
manntión sannad Fróni.

Grát Módir, Sút svídi:
svart alldinn snart falda:
verdur er Virda Stióri
vorra sár þorra Tára.
Hald Mærings hold fyri
heiman=mund, geim þu undir
sái Líkblæin bleika
biart lín, hiarta þínu.

Adgiætande.

Þo eg meine hvert Ord i Versunum so einfaldt og audskilid, ad einganu villa kunne; vil eg samt hafa bedid Lesarann gods fyrir ad epterfylgiande verdi ei illa utløgd.

4 Vers.) Innlendur Sveinn: Eg vil ei upptelia hvørsu þetta nafn gildir ymislega, enn hier a þad ad merkia epter fornum Kongabrefum.

5 V.) Langa=Løgmanns Embætte. Embættid er heil langt, og vel hid eldsta hier a Lande. So og ma þad laugt kallast i tillite til Personnuuar, sem þad hafde yfer 20 Aar, og hafa færri lengur Løgmenn verid.

6 V.) Sudurstol: Hier skilst under Løgstollinn, sosem altidt er i Noreg ad kalla Løgdæminn Løgstola.

13 V.) Hinnst: er tvillaust tekid af Pron. hinn. Superlat. hinnstur. brukast fyrer sydarstur.

14 V.) Sifiason: Sa sem veit hvad Sif, eda Sifiar er, þarf ecke leingi spyria hvad Sifiason skule þyda. Eg hefde annars kunnad bruka Svigerson, ef slíkt traustatak i Dønskuna være ei af vorum Puristum aldeilis fordæmt.

Magnusar Minning

Amtmanns yfer Islande

Gislasonar,

I Sendebrefs forme tilskrifud og send Frænda Hans, Dótturmanne og Epterkomara i Embættinu,

Herr Olafe Stephanssyne,

um þess góda Sáluga Herra ypparligar
G=iptir Þ=rudmensku og S=ælu.

Melodie: *Rerum certa salus.*

Forspialls Liód.

1) Há-Edla Herra Amtmann! Hofdinge fremstr vor
enn heilsa eg ydur kann, aull liggia sús min Spor
til ydar hefdar Husa:
Dygdin ágæt mitt efter þor.

2.) Qvad eg fagnande fyr, sæddiz pad Sóttlaust mer,
gledinnar blídr byr bar mig svo hægt med ser:
Nu klinger aunnur klucka:
Magnus látinn Amptmadr er.

3.) Søknudr mesta Manns mig allan nidr slær,
fegursta Liós vors Lands ad lidid sinnum vær;
Þad var Magnus Amtmadr,
ein fremstu Stærdar Stiarna skær.

4.) Svo vist sem vilda eg vegliga Minning Haus
á allan virda veg, verdr mer orda Stans:
Hver má i myrkre sliku
lisligan fremia lióda dans?

5.) Leika Fuglar og Fe, nær fagrt Sólskin er,
Hyliast í Hretvidre, hælis leitande ser:
Svo er i Sorg og Glede
um mál og huge manna her.

6.) Hverium skal telia og tiá Tormerki þvilik nu?
ydr ei angra má, ótæk er breytne sú.
Enn madr manne seger,
þeim allvel treyster, allt i trú.

7.) Ad tala um Søknud sinn, og Søknud annars med,
dæmi þess fríd eg finn, þad friskar sturlad ged;
þó slikt ei mæla megi
um litilsiörlig Lióð sem kved.

8.) Veit eg Hugprydin há, og heiløg christin Trú,
Søknud þann mykia má, sem mæder ydr nu:
Hann vill þó aptr venda,
Astriki sylger artin sú.

9.) Hvad

9.) Hvad nú um allt þad er, einkum þad skylldt eg finn,
ad leyna ei lengr ser, lysande Seknudinn:
Samlíding sá má bera,
Sem fyrr hafde Samseknudinn.

10.) Mannslát hvert mikid er, meir enn Lamb falli eda Kid:
bestu Hesdingia her hvad má þá jafnast vid?
þad snerter ásamt alla,
þó nockrum þyki nærst hoggvid.

11.) Helldr til annad enn: ásannast láta ber,
þad Gud og góder menn gott hafa veitt oss her:
Uppvakning einnig lika
góð dæmin jafnan gefa af ser.

Gæfu Minning.

12.) Magnusar Minning þá mæt er á alla Lund,
Uppruna fyrstum frá: fæddr á Lucku Stund:
Gøfugt og gott Forelldri:
Happ var þad fyrsta á Heimsins Grund.

13.) Náttura næmis giørn, nettum Skapnade med,
Sem bestu vonar børu berande sáum sied;
þar epter Lund og Læte,
Sem dregr til Ástar allra ged.

14.) Widalins fóstr frídt framgángs var mikel von;
Ungmennid elskar blídt ágætr þorkelsson,
Samkvæman sínu gede,
Náskylldan sinne kærre Kvon.

15.) Utan sem innanlands ágætt feck menta' safn,
edladist ert til hans Alþings-Skrifara nafn,
Lögmadr vel og lenge,
Hverium þeim fremstu halldinn jafn.

16.) Luckan var mikil med, og margfaulld allan tíd,
ávann ser allra ged, elskadr fyrr og síd,
Amtmadr sídan settr,
Yfervalld hædsta lands hiá Lyd.

17.) Ei má vera þess án, ad einnig minnumst ver
á gøfugt gæfu Lán Guds eitt hid fremsta her:
Kvonfáng sem best má kiósa,
veittist Hønum, þad viti þer.

18.) Sambud hin besta var, blessud og laung med þeim,
ákomid þótte þar fyrer þessum allvel tveim:
Svo urdu ad sídurstunne
nær samferda til Herrans heim.

19.) Hvad kærast heime i hausdu jafnt sinne Ønd,
rádstafad þecktu þvi, þad var i ydar hønd;
uppkomin Nøfn og Nidia,
þau yndissamlig ástar bønd.

20.) Gledelegt var þá vid Verelld ad skilia her,
og ganga Guds i Frid gautu þá christnum ber,
Sællra Lifdaga saddr,
eins og Simeon óskar ser.

Gáfu Minning.

21.) Gáfur þess mikla Manns mer voru ej kunnar rett,
þó seck eg sed til sanns, ad soddan hvad fell lett;
fiølhæft, minnis merkt;
þá hausdum vissa af Hønum frett.

22.) Þvi saugdu og merker menn mer þar sanuliga frá,
ad Lærdoms lesturenn legdi ser ecki hiá,
þá yngre uppfrædande:
Hlutina af sliku marka má.

23.) Embætti og Hús-Stiórn Hans hausum þess merke ver;
Fiølskyllda sú til sans syner hvør madrinn er:
Þad kostar meira enn minna,
þá mikid bæde og margt vel fer.

24.) Lettvígt Likaminn, lifande Hugskoted,
idulig árveknin, audru hvad fylgia red:
Skikt er Yfermanns ædi,
sær miklu gódu framkomed.

25.) Fleira vel finnast kann, ef framar væri þerf;
þeir sem gløggt þecktu Hann, þvilik Hans vissu Staurf:
enn eg mer helldr hlífe,
enn rett aflagi Rædan dierf.

26.) Þad eitt má segia satt, ad Systur þessar tvær,
Giptan og Gáfan bradt, sem gángast laungum siær,
hellbust þar æ i hendur
Hønum verande hvern dag nær.

Mann-

Mannkosta Minning.

27.) Allt þetta fagrt er, enn fegre Dygdin þó;
einginn sig ødru her eins frídu Skarte bió:
Hitt, fyrer utan hana,
eydist sem fari i Elld og Sió.

28.) Magnusar Minning en merkilig verdr þá,
nær gæfu og gáfum senn glansa Dygdernar hiá:
þvi gott sem fylgist fleira,
þvi stærre reikna manninn má.

29.) Slikt allt ad telia og tiá, torvelldt, þad syrdi mer;
annars sem meira má Mælskunnar Kraptr her,
þótt vel kunnugr væri,
mistreysta kanuske mætti ser.

30.) Þad var ey þánke minn, þad var Minningin ein,
ad kynni siást um sinn, sem hun fyrer mer skein.
Annad er mann sá mynda,
annad fullmálud Asynd hrein.

31.) Gódmenni mesta þá Magnus hver þeckia vann,
Sem heyrde, visse, sá: Sidprúdan, Hógværann,
Orlátan jafnt vid alla,
Gestrisin miøg og gladværann.

32.) Høfud-dygd Høfdingians heita má Rettvise,
temprud þó samt til sans med sannre gódfyse:
þad vantade vist ecki;
allmargt hygg eg þad auglyse.

33.) Høf-

33.) Hóſſeme Høfdingium helld eg ómiſſande,
ad veriest Vindryckium i vigtugu Embætte:
Þad má um Magnus ſegia,
ad fleſtum i ſliku framtæke.

34.) Margt hnigr aullu ad, ſem upp var talid nu,
enn allt uppfyller þad ágætuſt Dygdin ſú:
Gott og Gudrækid Hiarta,
þeſs Vitnisburdar veit eg tru.

35.) Guds madr gódr einn, er Gledevøku * ſá,
gladde ſig hugar hreinn, og her nærſt giørde tiá:
Hefdir þu Hans gudrækne
vitad, hvad mundi meira þá?

36.) Dygdanna rettu Rót reynnm og finnum þar,
Serhverra Breſta bót, ef Breſtr nockr var:
Her komaſt hverge nærre
neinar Dygder Nátturunnar.

37.) Þad læt eg nægia nú, nú hætte eg gladr vid:
Kórónar chriſtinn Tru Koſt hvern og gódan Sid,
Svo ſær ad ſidurſtunne
Liſſins Kórónu Lambs hiá Hlid.

38.) Sæll madr Magnus var, miklu þó framar er,
Iá þuſund ſinnum þar, þvi meir ſem kunne her:
Allt ſtundlegt tekr enda,
enn eylif Dyrdin alldrei þver.

* Gratuleran til Amtm. Sal. M. G. 1757.

39.) Søknudr soddan Manns sannliga mikill er,
betre þó helldr enn hans, sem hagar misjafnt ser,
Hvert menn lidid álita,
ellegar hitt sem epter fer.

40.) Søknudr soddan Manns sannliga gledia má,
nær skodum heimfaur Hans hedan i burtu frá,
og þá gnótt allra gæda
Gude og utvøldum aullum hiá.

41.) Allt þad gott hafde hver af Hønum lifs um tíd,
Minning elskunnar er ágætust fyrr og síd:
enn Lán sem hlotid hefr,
Samsøgnud boda, enn sefa Strid.

42.) Dæmin oss gefi góð Guds Ráð sem allra flest,
ad vekist þar vid þióð til þess sem gegner best;
Svo lifa, lída og deyia,
ad eylif Sælan ávinnest.

Nidrlagit.

43.) Nu hefr eg, Hr. Amtmann! halldid vid ydr Tal,
Sem Vendsla Viuring þann, er veit og dæma skal,
Hvert rett álitid hafi,
þad inne i minum ordum sal.

44.) Margt skorte mig til þess, megid þad sanna þer,
Magnusar minnis Vess ad mynda rett sem ber;
Viliann þo vilda eg syna,
Hann þeckid og hans Orsaker.

45.) Þess bid eg ydr þá, þessa tilsenda Skrá
ad virda vel sem má; nær verdr litid á,
Viliann fyrer Verk takande;
mig þar reidande miøg uppá.

46.) Þess glediumst einnig þá, ad þegnar ydr siá,
Amtmann oss ordin hiá, ádr enn Hinn veik frá,
á besta Blómstrs alldre,
Sem vel og lengi vara má.

47.) Oskar eg ydr nu, og Edla dyrre Fru,
ad breidist Blessan su, blisanlig, holl og tru,
sem veit Magnus mællt hafa,
yfer Embætti, Baurn og Bu.

48.) Oskast þá yckr þar allskonar Blessunar,
Fagnadar, Farsælldar, Fridar og Unnnar,
af þeim sem allt kana veita,
hedan af inn til Eylifdar.

EROTEMA.

Hver er genginn? Høfdinge.
hvadan? fra aullum Skada.
hvert? til Himin-porta.
hver beiddist? Gud heim leidde.
hvenærr? alldradr Herra.
hvers Stands? Amtmadr á Lande
hvilikr? hellstra make.
hver saknar? aller vakna.

Hver er fenginn? Høfdinge.
hver villdi? Gud milldr,
hvert nafn hefer? Olafr.
hvers Son? Stephans konr.
hveim glikr? hinum spaka.
hveim mægdr? sømu Frægdum.
hver nytr? haullda sveiter.
hver fagnar? aull þiód bragna.

Lofsæl Minning
Hágøfigra Hióna
Herr Magnusar Gislasonar,
Amtmanns á Islandi,
og
Fru Þorunnar Gudmundsdottur.
Sungin af
G. S. S.

Melodie: Fader vor sem a Himnum ert 2c.

O! hvad tydt velltist Heppnis Hiól, hvad brádt formyrkvast Glede Sól? hvørsu fliótt snyr sier vedred vid, vøllt er á slyku jafnann bid, allt hvad sem fyrer Augun ber, umbreiting færer þad med sier.

2.) Stødugt hier eckert kallast kann, Christenn þad reiner sier hvor Mann, Heilsa og Veike hvørt umm sig, hafa ey Kiørenn blifanlig, Daude og Lyf þaug deilast á, daglega soddann lyta má.

3.) Nykdómur bæde og Rienan Auds, rysleg Fæda og Skortur Brauds, Gaman lyka og Glede-Fion, grátleg Veinan og Kiætes Són, Ymest halldast i Hendur hier, hverfullt allt þetta vyrdest mier.

4.) Lysenn fyrst ofs giærde Gud, gafst ofs hans Lyking medskøpud, Hollb vort af Molldu mynda vann, enn Mannseus Sálu

innblies hann, Sakleises fagurt stód þá Stand, slosnade oss ein-
genn Hlutur Grand.

5.) Umbreiting frá þvi ordenn er, aller frá Gude fiellum vier, Adam þegar Guds Boded braut, bestu Kiøra ei lengur naut, al-
giørva Mynd Guds missa ried, Mannkyned eirnenn Henum med.

6.) Umbreiting so á øllu skier, umbreitest hvad sem Verelld ber, Dauda til Stundar Fæding frá, finna ummbreiting sierhvør má, eitt þegar dvinar annad strax, astur nálgast og er til taks.

7.) Grátleg umbillting greinest hier, grátuer þar yfer kveinmmm vier, hvenn er Þórun dygguft su, Dótter Gudmundar Amtmanns Fru, eins litlu Amtmann efter þad, oss liet merkia sinn Vidskilnad.

8.) Ut af þessare eg nu kved, Ummbreiting nyrre sem er skied, Þar ed Personur Tignar tvær, tókust frá Heime bádar þær, minnast vil framar þeirra þvi, þar til gefst mier nu Orsek ny.

9.) Øllum i Lande alkiend senn, eins voru bæde Høfdings-
menn, Mannkosta allra mætust Nægd, margfallda bar ut þeirra Frægd, samtvinnad þeirra Giædsku ged, Gud hafde siálfur tilbued.

10.) Fyrst eg minnist á fyrrdáin, frægasta Islands Kvennmann-
inn, Velborna Fru sem Vyrding bar, Vitrasta Amtmanns Mag-
nusar, so sem hun fyrr mitt grætte Gied, grátlegre sinne Burtfør med.

11.) Børnum lykast mitt Kvæda-Kvak, Kunnáttu snauda Tungu-
tak, aflvana reikna miøg eg má, ad minnast hennar Dygder á, Ordgnótt hier heimtest óspør til, ef nockur þar á giørde Skil.

12.) Enn med þvi hvør eirn ætte Mann, ástunda jafnann Sann-
leikann, Málsnild þó vante má hann samt, mætast þad Verk sier giøra tamt, øllumm af Hiarta ad unna Sanns, er þad riett Skyllda Christenns Manns.

13.)

13.) Af Ættum stædstu Innaunlands, uppsprottenn var med Sóma-krans, eins og hier skilld var Høfdinginum, hun var ei sydur Manns kostunum, Byndene allra Dygda bar, Bólfesta þeirra hiá henne var.

14.) Guðhrædslunnar ried ganga Veg, giørdest henne su Leid ei treg, allt sem hun hafdest annad ad, af henne tók sier Grundvøll þad, Otte Drottens var uppsprettann, utfleita Lækium Dygda vaun.

15.) Gáfud med Hógværd Frábær Fru, Fridsemd og Spekter rækte su, underhafande allann Lyd, áfyste þar til fyrr og syd, Eindrægnes sáde Sæde þoi, sínu nafnfrægu Húse i.

16.) Hus-Stiórnar sinnar Hlutskipted, hun forstód besta Skynsemd med, Fólked ladade giæsku giørn, ad gierast hlyded eins og Børn, adrer hvar beita Herkiu umm Hryd, Hennar vann Lundenn Astarblyd.

17.) Menter sem pryda Kvenna Kór, og Konsta þeirra Mergdenn stór, flest var henne til Lista lagt, Lagkiænsku medur Handgrip stakt, ødrum slykt kiende algrundad, uppsósturs Børnenu sama þad.

18) Ørlátasta var bored Blód, blessud Velburdugt Dygda Fliód, einhvørn ef sá hun aumstaddann, eins var og bryste Hiarta rann, Hyggiann var þá og Hendenn fliót, hier á ef kunne ad ráda Bót.

19.) Trygdanna allra tel eg greidt, traustara steckst ei banded neitt, ad sier ef tók hun eittsinnþann, sem Ástrykes hennar leita vann, Kedia sem sterk af Kopar bygd, kunne ei slitna Hennar Tryggd.

20.) Vid Børnenn Fósturs breitte so, bió hun þau ut med Koste tvo, Gudhrædslu fyrst og gódann Sid, greindaudug liet þaug temiast vid, ad Verknad sydann vel tilreidd, voru med Rausn ur Garde leidd.

21.) Fyrr þrítur Dag eun Dæme mig, Dygda-Spor Hennar ótal-lig, upp ad teikna ef ætte hier, ófært þad vyrdest siálfum mier, nockud framar þvi minnast má, Magnus sáladaun Amtmann á.

22.) Seytián Hundrud og Fiøgur frá, Fæding vors Jesu tøldust þá, Arenn þegar ad inngeck hann, allra fyrst þenna Lyss i rann, Fædingar-Stadur vyst hanns var, Vesturlands kiender Reikhoolar.

23) Upp frá þvi sidann Alldur dróst, inn til Latinu Menta bióst, sendur til Schóla Skálholts var, Skarpleikans medur Gá-furnar, feinged þá hafde Frægdar hár, Frióssemust Alldurs Sex-tan Ar.

24.) Þadann feck Lausn med Lofstyr so, lidna snart epter Vetur tvo, Atián þá hafde Ara tíd, íleingiast hier ei þeinkte umm Hryd, Ared hanns Eitt og tíu tvenn, talde hanns fyrsta Siglingenn.

25.) Kaupmannahafnar hann med Hast, Háskoola til ried burtferdast, hvar umm Fimm Ara Danska Dvøl, á dyrmætum Kostum átte Vøl, liente henum þá Luckann sling, Landþingskrifara Bestilling.

26.) Fimm og Tuttugu sanst hanns þá, Fiellde Ara, sem reikna má, kom so til Landsens Metord med, margra Astvina kiætte Gied, Þeirre i Køllun þiena ried, þar til ad sier tók Løgdæmed.

27.) Tuttugu og Níu nu var hann, nytra Ara sem vitnast kann, megtug þá Kóngleg Majestet, maklega Løgmann verda liet, Sudur-Lande og Austur á, øllumm sem kunnugt vera má.

28.) A sama Are ingeck hann, Egtaskap eirn hinn frægastann, medur Þórunne mektar Fru, (Marger sem tydast harma nu), Hióna-band best þad blessa ried, Bernunum tveimur Drottenn med.

29) Priátíger Ara þegar hann, þanninn lifde sá vitre Mann, Lífsens med Gróda gladdur var, giefed Sigrídar Nafned bar, epter sex Daga deide Dvøl, dvína liet Herrann stundlegt Bøl.

30.) Arenu epter utann Grand, enn nu blómgadest Hiónaband, med Nafne sama nyfædd Mær, af Nád Guds hønum veittest kiær, Fø gnudur jókst þá Forelldrum, af fø grum þessum Gródanum.

31.) Þesse hiá Lídum lifer nu, loflegust Kvenna Amtmans Fru, Forelldra Jmind Frábærleg, fetande þeirra Dygda Veg, allra Gudhræddra Elsku hier, umsadmast hun, sem verdugt er.

32.) Fertugur var med Fiórum tveim, og fylgiande fløku Are þeim, Amtmans þá settur vel hann var, Verkum ad liást til Framkvæmdar, á Fimta Are epter þad, Amted til fulls han tók sier ad.

33.) Sextyger Ar og þar til þriu, þegar hann hafde lifad nu, Buferlum sinum bygdum frá, ad Bessastødum flutteft þá, flocktest þar Lífs hauns blessad Blis, bar þad til þridia Novembris. 1766.

34) Søknunarverdur sá er Mann, Sáred þad fyrra eikur hann, beiskre sinne Burtkallan med, bugast mieg þar af flestra Gied, Undernar tvær med Augurs Foss, opnadar streima hrelldum oss.

35.) Amtmadur annar er min Von, Olafur Herra Stephansson, hepta mune þad Harma-Bad, Hins Daude sem feck orsakad, fetande i Teingda-Fødurs Spor, fyrnest þa lokfens Sorgenn vor.

36.) Upptaled fyst eg alla giet, á hveria dinur Sorgar-Hret, Burtsviptre þessa Amtmanns af, Orsøk hann til þess siálfur gaf, Lífs medann Dygda giædenn góð, giørvallre synde Islands þiód.

37.) Grætur Løgþinged Hvarma hver, hreifer sig hvar sem lited er, tá-fella Snauder, trega hann, traust Rádenn hverium giefa vann, fyrgia hier bæde Karl og Kon, Kóngs Amtmann Magnus Gislason.

38.)

38.) Føðurlaus Børn og Fáráðar, fliótande i Tárum Eckiurnar, Stoolar Biskupa, Studentar, sturande af Bægðum Dreigar, aller samhlióða Rauna-Raust, reikande hesta kiæteslaust.

39.) Minnast með Tárum meiga og háns, mesta Lands þessa Høfðingians, þeir sem hann tók til þiónkunar, Þersnun Þennanns og Meðreiðar, æ við þa breitte alla senn, eins og trygðmeste Faderenn.

40.) Vakande þeirra Velferð þrátt, vakte hann yfer Dag sem Nátt, hiellt ecke nóg hanns Høfðings Lund, Hiástoð þeim liá unnm nockra Stund, umhyggiu bar i Brióste meir, til Brauðs og Sóma kiæmust þeir.

41.) J þeirra Tøln syngur sá, sem þetta hryggur giører tiá, Reinslann hefur þeim kreptug kient, Kiærleiks styka að þeckia Ment, þann sama tíðt á Brióstum bar, burtsluttur nu til Vegsemðar.

42.) So var Kiærleikans Kraptur ør, kunne ei aptra sinne Før, Skilldra lyka sem Teingðra til, Trigðanna ríkust giørðe Skil, Astryked Hiartans Æðum úr, Ættmenn jafnt rækte sinnar Frur.

43.) Guðhræddur, Riettvís, vitur var, vel leiste Mála-Flækinnar, Embættes Valld sitt rækia rieð, Røksemð, og stakre Hógværð með, Trufastur, giafstór, giestrisinn, góðgiarn við hvørn, ei Stórbrotinn.

44.) Hvað varstu Dauðe! meinstór mier, minn Trygða Føður hripsaðer, hefur Øfund ást yfer þu, að leingur hiá oss dvelde nu, alldrei essøgum seigiast má, sárbeiskre þinne Lundu frá.

45.) Enn þótt þin Trygð sie þrauta hál, þetta samt gleður mina Sál, að eg þecke þitt Ahlaup ørt, alldrei sær meira við oss giørt, helldur enn líður Herra þinn, hanns ertu að vísu þienarinn.

46.) O! Þu Velburdugt vitra holld, veniulegre nu hulenn Molld, sosdu vært Þar til Sáleun skiær, sama Buning sinn aptur fær, leiptrande Þó med Liómaglans, Lykamenn eins og Frelsarans.

47.) Buar Landsens Þess beide eg hier, bidied Þier aller ásamt mier, ad Þess Þrenda Amtmans Hrós, ávallt glædest sem tendrad Liós, hiá Þeim sem nu hanns stár i Stiett, Stiórnenn so Þóckness Ende riett.

48.) Má eg umm Sinn ei meira tiá, umm Misser vors Amtmans Heime frá, helldur vende eg Huga min, hædste Gud Drotten upp til Þin, truadre medur Bæn eg bid, blessadur send oss Hiálp og Lid.

49.) Alldrei lát Þu Þann Ofbods Foss, Ognar Þinnar so dynia á oss, ad Þu svipter hier Landsens Lyd, leinge unun vora Æfe tíd, Yfervelldum sem elska riett, og Þu hefur til Forsvars sett.

50.) Gráta meigum vier giarnann Þad, Grimd Þina hefum upptendrad, Illskunnar Athæfn megnre med, og margopt styggt Þitt Astar Gied, undrast yfer ei Þursum Þá, Þó Þu legger oss Straffed á.

51.) Nóg má kallast su Hirting herd, hvar helltst sem truann Fólksens Verd, burttekur Þu og mestu Menn, enn midlast hinum Lyd stiórnenn, sem med Hardyddges hvøtum Mód, hier skulu styra Landsens Þiód.

52.) Underkastast Þá Onád Þin, Oked stranga og Reide-Pyn, láttu oss ecke Giæskn Gud! grátbeidne su er fulltrnud, ad oss ei gleima gierer Þu, gódann Þó niistum Amtmann nu.

53.) Sendu oss aptur samlykann, Sóma og Vitskn giæddann Mann, sá er Þess Fyrra Buning ber, i breitne Gudrækues fyrer Þier, fagnande skulum fagna Þá, Fødurland ef Þess nióta má.

54.) Glede fyrtann med Gráte umm Hryd, giervallaun høfum fiedaun Lyd, hver villde øfgar þeinkia þá, þótt þyngre leggest Sorgeun á, Astmeune siálf hinus Merka Manns, er meiga þannig sakna hanns.

55.) Instu af Rótum óska þvi, uppdreiged þetta Sorgar Ský, sem hiá þeim biturt Augur ól, og Judes fagra byrgde Sól, Liómande Fader Liósens sá, láte þad hvarsla þaunkum frá.

56.) Sinned hresse og gledie Gied, Guds Ande traustre Huggun med, Sálar Kiæte þeim sende hann, er Sálar Angist þola vann, Sál þeirra fagne i saınre Tru, ad Sál þess dauda liómar nu.

57.) Leist þeirra tærust Tárafoll, trufastur Drotten þerre øll, sem Augum hefur utpressad, Astvinar láted sárast þad, slitne þar Hryggd og slockne med, slykt er af Drottens Forsión skied.

58.) Aull þau Gæde sem Audnann þeim, Ørenda lieute hier i Heim, ávallt frióskgest med Avoxtum, øllum hanns riettum Blood-skylldum, Æfennar hvørn Dag meir og meir, i mestu Farsælld blómgest þeir.

59.) So mun Fyrerheit sannast ært, sem hefur Drottenn fordum giert, Gudhrædbra Nidia og Barna-Børu, blessar hanns Nádenn Hiálpargiern, i þusund Lidu þaug sem hann, þeckia og óttast Skaparann.

60.) Ost min er sydast allra þad, Ordenn sem hef eg hier talad, mete med Dóme Maundygdar, Magnusar Ammans Náungar, alla eg þá i Audmykt kved, eilyst veitest þeim Hiálpræded.

61.) Nu vil eg seinast siálfum mier, Sannleiks Hugleiding taka hier, utaf Burtkalle Mesta Manns, merkasta Islands Høfdingians, eins og hann dó, so deyum vier, Drottens nær þar til Time er.

62.) Veniulegt er þad Vitagialld, vort þó Lykamans rosne Tialld, undrast þarf ecke yser þvi, eins og þar skiede Breitne ny, ædstur Gud skilde á vid Holld, aptur þad hlite ad verda Molld.

63.) Þier sem i Dag er Lífed lied, og lykamlegt margslags Indæled, þeink ad allt þetta þverra finst, þegar þig siálfann varer minst, Heppne timanleg hvikul er, hastar og Daudenn lyka sier.

64.) Omak og Mæda margvislig, med hværin Holld vort þreiter sig, Ahyggiann frek og Umsvif straung, ómæded Kapp og Stersenn laung, Daudans ei sefa Kafkleik kann, klæknar vid eckert sodbann hann.

65.) Nykdómur, Upphesd, Metord, Magt, Málsnille, Fegurd, Skraut og Prakt, Lærdómur, Speke, Vitskann væn, valdar Lister og Rádenn kiæn, sem Barna Glisid brosverdt má, bryniudum Styrk hauns reiknast hiá.

66.) Undrast má hværsu aum Mannkind, optlega ur Máta reinest blind, ad hun ecke siáande sier, siálfrar Lifed hvad skammvint er, andvaralaust þá adhefst þad, oss sem Gud hefur þrábannad.

67.) Nætur og Daga nu þó er, nálægur jafnann Daudans Her, sem kynner oss fra Komu hanns, kreptugs Ovinar Syndugs Manns, slasar og tydum óvart ad, eingenn Manna so fyrr veit þad.

68.) Gáleised þessu velldur vest, vid þetta allt ei leidriettest, Madurenn sem þó margopt sier, Magtenn Daudanns hvad kreptug er, veit og ad siuna Verka Skil, verdur hann giøra Drottens til.

69.) Underbuningur er þvi sá, ádur enn gaungum Heime frá, Athøfn Glæpanna afleggest, Idkun Gudhrædslu dafne best, Idran bæte hvad áfátt var, áformed sie til Betrunar.

 70.)

70.) Drotteun innræt oss þánka þá, þad hiedann aller hlió-tum gá, Forsiáler so ad verdumm vier, og værunst Sathans lo-ckaner, Daudenn er vys, enn Daudastund, dylur sinn hiá oss sýd-sta Fund.

71.) Medann i Heime velkiunst vier, Vegfarendur og Hus-villter, tak á oss Jesu Varud vel, Vaktarenn trauste i Jsrael, lát ei steita vort Fóta Far, i flaustre Dadgiætflunnar.

72.) Urrædenn vor i allre Pin, eru o! Jesu minn til þyn, Daudans þá kreinker Kvydenn mig, og Kvelling Sorgar imislig, þu sanne Daudans Sigrarinn, sesadu þá hauns Skeitenn stinn.

73.) Nád þin Jesu sie nærstedd mier, þa uysta Daudans þruganer, Holldeð af veike hrørnar mitt, Hughreistenn Afled misser sitt, Heirnar, Siónar og Mælsku Magu, mier kann ei leingur vin-na Gagn.

74.) Døggvande Smyrslum Augnn á, andlegumm Drotteun riódra þá, sanure i Tru so fáe sied, Son þinn Jesum þeim gløgg-vast med, standande þier vid hægre Hlid, hier sem Stephanus gladdest vid.

75.) So lát og Eyrun eirnenn min, Ordenn þaug heira Drot-tenn þin: Trygd þin i litlu merkiast má, miked skalltu og Vallded fá, þu góde þión, sem giætter mins, gack inni Fegnud Herra þins.

76.) Dyrmætust Ord þau góde Gud, gief þu eg fáe ut telud, Trunne medur ef. Tuugunnar, takast burt allar Hræringar, Fader! minn Anda fel eg hier, i Frelses Hendur siálfum þier.

77.) Ogn Daudans kann þá ofbo:slig, alldrei framar ad hrella mig, þegar mier varpa þitt i Skaut, þar fær mig nálgast eingenn þraut, Biargskorum tryggum by eg i, fra Vøle og Hættu sloppenn fry.

78.)

78) Truen uner vid Trygder þin, til þess ad kemur Stundenn min, byda skal þvi med blydri Lund, blessudum epter þinum Fund, lángar nu Jesu leinge mig, i liómande Dyrd ad finna þig.

79.) Til þin skal Hiartad, Sinne, Sál, sysellð Andvarpan, Hugur, Mál, snuast og giervallt Meguid mitt, ad mikla blessad Hialpráð þitt, Daudanum þinum dyrrum med, Dauda mins burttókst Skadræded.

80.) Er þvi Daudenn mier ordenn kiær, Inngangur viss i Byggder þær, Utvalldra þar sem ótal Lid, uppþrópar þetta Lofkvædid: Listuger glader leikum vier, Lambsens Brudkaup þvi komed er.

81.) Rykes þins Alsur allar senn, Einglar bæde og skapter Menn, pryse þig Lissens Herra hár, hier og sydann umm eilyf Ar, minn Drottenn þángad mig leid þu, sem Magnus og Þórun lióma nu.

Gráte nu ákast etia
Itar ei Glede nyta,
Sutbarner Lækuis leita
Láte Amtmanns ókáter.
Eingenn tier sæla Saungva,
Sorger heirast umm Torginn,
Nauda Kvein ei vill eidast,
Odunum heirast menn hlióder.
Raun su ecke vill riena,

Rómur ſá vida hliómar:
Ad Magnuſo, Sóma Sæde,
Sálenn burt ſie Unnálud.
Otal Fólks neins ei neiter
Næringu Sorgenn tærer,
Ut af þvi Rauna Róte
Reckar þvingaſt med Ecka.

Sut þeſſa beiſka bæter,
blydur Stiórnarenn Lyda,
þar ed hann geſa giører,
gylldann annann Amtmanninn.
Vill þvi vier Vyle øllu
vørpum, med Giede ſnørpu
vitande vyſt hann gietur
veitt oſs Forſión óþreitta.

Kiætunſt þvi; gleimeſt Grátu.
glader þøckum bleſſada
Rádſtøfun Guds, er riede
Rauna ſo lækna Kauninn,
ad vier med føgrum Fride,
ſáum i Stad Burt-dáins,
Yfervalld, oſs nu gieſed,
Aller ſem gudhrædt kalla.

Si gravior premeret contagio corporis artus,
Ad medici fugerem dexterioris opem.
Res eſſet ſi curta domi, mihi plena roganti,
Conferret largam Divitis arca ſtipem.
Si gemeret mea cymba gravî jactata procellâ,
Ad portum in tutô littore vela darem.
Si mihi qvis litem faceret, ſubſcellia adirem,

Judicis

Judicis, ut læſo ferretis auxilium.
Divinæ Sathanas deſtructor Imaginis at me,
Cum ſatagit, (tricis impediiſſe ſuis)
Non eſt auxilii mihi ſpes, te præter Jeſu,
Ad te nî fugiam, non Sathanam effugiam?
Dicere qvis citius, *Quid non* ſit poſthuma Vita?
Dicere qvam *Quid ſit*? poſthuma vita, poteſt.
Non ibi mors, luctus nullus, non ægra ſenectus;
Non morbus, macies nulla nec atra fames:
Non æſtus, frigus nullum, corruptio nulla:
Non lachrymæ, aut gemitus, non dolor ullus erit.
Non labor aut duris ſurgens in rebus egeſtas,
Nulla ibi peſtis erit; Nullus ibi hoſtis erit.

Iſlands Vøku-Ludur

I hvern bláſed var vid Andlát

Saluga Herr Amtmanſens

Magnuſar Giſlaſonar.

Af

H. E. S.

Tón: I Babilon vid Vetnin ſtraung.

Má og ſyngia under Tón: I Dag eitt Bleſſad Barnid er ꝛc.

1.) Uppvakna dofinn Iſlands Þióð, Ungir og Gamlir bæde, vid lángvarandi Ludurs-Hlióð, á Lopti, Jerd og Flæde, Hvarmed Al-

Alvalldur Himmins klár, hefur unnm nærst aflidinn Aar, bendt oss ad bregda Svefni. I Jesu Nafni uppvøknum, I Jesu Nafni hugleidumm, þad Uppvakningar Efni.

2.) Liet Gud Kienningar-Ludurinn, leingi hid ytra gialla, liet Hann hid innra Andann sinn, Oss benda þrátt og kalla; Enn hvad margur i Myrkri svaf, Myrkranna Verkumm liet ey af? Avi! þad ættum jata: I Jesu Nafni uppvøknum, I Jesu Nafni kostgiæsum, vort Synda-Safn ad gráta.

3.) Hier hefur Drottinn sett á Munn, Einn Ludur oss ressande, Fenadarinns er Kvelling kunn, sem kreppir ad veru Lande, enn hvad fast sefur Mugur manns, miøg lytt sinnanndi Vending hanns, sem Ormar Eyrunn byrgia; I Jesu Nafni uppvøknum, I Jesu Nafni kostgiæsum, vorar Syndir ad syrgia.

4.) I Lopti Teiknum litu Menn, leiptrandi yfirsiinga, Hugvekin Ludur Herrans enn, Hvers Raust ey kann ad linga; Æ hvad fast sofa allmarger, á Augum Sálar forblinder, af hreistri Holldsins breka, I Jesu Nafni uppvøknum, I Jesu Nafni leidrettum, Oss synduga og seka.

5.) Siárinn blódugur byrtast vann, Blástur Ludurs var hvellur, á Synda-Diupid minnti Mann, Mørg hvar Blóds-Alldann fellur, Enn hvad fast Manna Sinni svaf, sockid i rauda Vondsku Haf, ey villdi Blundi bregda, I Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. kostgiæsum, Heilagliga oss hegda.

6.) Vinndur og Hafsins Voda-megn, vyst sem Ludurinn strángi, hrópadi Mørgum Manni i giegn, med Skada Isfirgángi, Bendingar Aflid hart og hvast, Hiartad ey snart vid Svefninn fast, annad þó allt sig bærdi, I Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. burtkøstum, Syndinni sem oss ærdi.

7.)

7.) Jnser Kvillar og undra Mein, ókiend i þessu Landi, sumum bruggudu sáliigt Vein, sem Ludur hugskielfandi; Enn nockrir sváfu eins og fyrr, Athugaleisis Dofinn kyrr, hiellt sig um Hiartarætur, J Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. hugleidum, og gefum ad oss giætur.

8.) Elldgusu Fialla ofbodslig, Ummbrot sier hreifdu vyda, Loptid dunadi, syndi sig, Sandfalls Myrkrid ópyda; hristust Biørginn enn Hugurinn svaf, halldinn Sáleisis þyngslum af, eins og eckert ágeingi, J Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. burtfleigum, Synd sem oss svæsdi leinge.

9.) Peninga Tiónid vyda vann, voveifligt margann henda, vid Luckuþurdar Ludur þann, leitst Biørginn kominn á Enda, margur þó ecki Blundi brá, bædi Eyrunn sier vellti á, Sálar Svefnþorni stunginn, J Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. hugleidum, hvad sár er Synda Þunginn.

10.) Jafnframt þvi sem ad heirdum hier, Herludur Nefsingaua, linstigann heyrdum lyka vier, Ludur Velgiørninganna, Verndadi Gud vort veika Ráð, veitti Blessan af Siá og Láð, sofandi sumir hrutum, J. J. N. upvvøknum, J. J. N. hugleidum, hvylykrar Nádar nutum.

11.) Nær sofa þannin sumir fast, sinna Guds Ludrum valla, frekt skulum ecki forundrast, þó frekt hann giøri kalla, Afgángi bestu Manna med, sem meigum þeckia vid oss skied, aumsærda Jslendinga, J. J. N. uppvøknum, J. J. N. hugleidum, hvad mørg nu Meininn þvinga.

12.) Vors Konungs Fridrichs Fimta deyd, fyllte Hiörtunn med Sárum, O! hvad su harda Islands Neyd, uthellti mörgum Tárum, þó summum litist Svefninn kiær, sökuum þess Drottins Sumrda vær, sem heirdumm Ludurinn Harma, I. I. N. uppvöknum, I. I. N. vid snuum, berjandi oss á Barma.

13.) Hvern kunni Gud oss hærri frá, hvern kunni betri ad taka, enn var Landsfadir sanni sá, sem nádi jafnann vaka, yfir þörf vorri og Eymdarhag, allann sinn Rykisstiórnar Dag, mestu milldi synandi, I I. N. uppvöknum, I. I. N. hugleidum, hvad lydur voru Lande.

14.) Vist er þad Nád ey verdskulldud, vier mættum slykt igrunda, þó oss á Thróninn godur Gud, giæfi Christian Siøunda, besta Alldin af bestu Rót, bestu Rykianna Harmabót, besta Kóng vier sem vonnm, I. I. N. uppvöknum, I. I. N. kostgiæfum, heitt bidia fyrir hønum.

15.) Nu vekur Drottinn Island enn, med einum Ludri sinum, fyrir vors Amtmanns Afgángenn, ecki þvi Dæmi tynum, hærsti Landsmanna Høfdingenn, Hann var og fagur Gimsteirnenn, Margprydi Dygda medur, I. I. N. uppvöknum, I. I. N. hugleidum, hvad margt merkiligt skedur.

16.) Landsins Innbua Karl og Kon, kann ey med rettu neita, Gód-herra Magnus Gislason, Oss gefinn mátti heita, prydi þiódar og Lióni liós, lytelátur med Spektar Hrós, fleirstum Farsælldum vafin, I. I. N. uppvöknum, I. I. N. hugleidum, Hann er frá oss uthafinn.

17.) Ny vekur Drottins Rádinn Menn, med nyum Velgiörninge, Amtmadur Þvi hiá oss er enn, Innfæddur Landshøfdinge, ad hveriumm stór mun Heilla Von, Herra Olafur Stefansson, hiuns dáua Docturmadur, J. J. N. uppvøknum, J. J. N. hugleidum, hvad Gud er gódhiartadur.

18.) Bidium ad øll vor Jferstiett, allrar Farsælldar nióte, bidium ad vaudi Verkinn riett, so Verdlauninn besta hlióti, bidium ad leingi lifi i Heim, lokssins bidium ad medur Þeim, Eylist Lyf allir fáum, J. J. N. uppvøknum, J. J. N. kostgiæfum, ad Rádar Vænheirslu náum.

19.) Bidium Drottinn ad veita Vægd, á Vandarhøggum sinum, bidiumm voru Gud ad gefa hægd, og geima Oss frá Pinum; bidiumm Huggunar Harmfullum, og Hiálpar øllum Naudstøddum, alla Tid athugandi, J. J. N. ad uppvakna, J. J. N. vidsporna, vorri Gløtun og Grandi.

20.) Enn Þier Gud bædi Þrennur og Eirn, Þusundføld Æra greidist, Vænheirslu veita villt óseirn, ad Vilia Þinum ef beidist: Vor Jsleudiuga Verndar-Muur, vertu og leistu Sorgumm ur, Hiortuun af Harmi kraminn, J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni tilsetium, audmiukligasta Amen.

Himeninn a Jørdunne

stuttlega hugleiddur
til
Skylldugustu Aerunninngar
yfer
Há-Aedla Velbyrdigann

Herra
Hr. Magnus Gislason,

Fordum Amtmann i Islande,

Hvørs Lykame
Heydarlega var til sinnar Hvylldar lagdur i Bessastada-Kyrkiu
þann 20 Nov. 1766.

Allraskylldugast og sorglegast frammsett
af
Sorgar-Hussins Elskande Naunga
Chr. Johanssyne.

1.) Ef á Jørdunne ei giæfist, ønnur enn Jardnesk Giædi, slæm á Jørdunne være Vist; Hun være slakt Kvalrædi. Ef á Jørdunne ey være, Aedra lángtum Heims-Kringlunne, Hlutskipte Helgra Sveita, ad vera ei fæddur vyrdast má, være Fólkenu betra þá, enn Manneskiur ad heita.

2.)

2.) Hlutum Jarðneskum eingum i, er sønn Farsælldar mæte, see og kiemur, sem flinge Sky, Fie, Byrdingar, Atlæte; leikur á þræde Lánid allt, Lyssins Fegurðar Blóm fallvallt, Sólbrune Svitar Hita, Følna lætur og falla i dá, fara loks aller snauder frá, Inde Heims yferlita.

3.) Eitt á Jørdunne er sem má, ei Jørdunne samlykia, eitt á Jørdunne alla þrá, og Harmkvæle kann mykia. Eitt á Jørdunne (ecke þó, Af Jordunne) stadfasta Ró, Þeim er slykt þiggia veiter. Eitt frá Jerdunne upplyster, øllum þeim sem það temia sier, Þetta Eitt Zimen heiter.

4.) Himens á Jørdu Heite ber, Himnarykes Forsmeckur, Fegnud Andans og Frid sem lier, Fridarens Kónge þeckur, Anægd, Guds-Hrædsla, og Orda hans, Inneleg Gyrnd, Riett-Christens Manns, Bæn og Tru, best megnande. Þetta upplyster Þaunkunum, Þetta gefur i Daudanum, Fegnud þeim Frammstigande.

5.) Himnum Unmgeingne hafde á, himneskt Sinne berande, Heimsins Anaudum hafenn frá, Himne Dyrdar fagnande, Sá nu i Gude er sofnadur, sæle Herra, Velbyrdigur, Amtmadur Islands Lyda, Magnus Gíslason, Minningar, Minnisfastrar, hábles-sadrar, buenn er best ad stryda.

6.) Hann á Jørdunne heilstór Velld, hlaut ad Guds Viis-doms Ráde; Embættes framm á Æfe Kvølld, ágiætlega vel gáde. Hann á Jørdunne hafde Aud, Himins Blessunar, Styrk i Naud, Volader hier af hlutu. Hann á Jørdunne Himeninn, hafde þó fyrer Nykdóm sinn; Landsins þess Lyder nutu.

7.) Háann Viisdóm i háum Sess, Hærste Viisdómsins Ande, Hønum meddeilde; helldst til þess, Hier stást nóg Dæme i Lande. Allra fegursta á Hesud hans, Herrann Dygdanna valde Krans', med

 Farsælld

Farsælld mieg vidfrægre. Högværdar Dæme hann þeim gaf, sem hafa Gude þeged af, Hefd med Hamingiu nægre.

8.) Mædusamt Lyfed ávallt er, enn þóckt glauslega skine; so hefur þetta sannast hier; Sorgum meingudu Vine, styrkiadur þessé Vin Guds var, vid Enda sinnar Hierviſtar, sárt Einmana ſytande. Enn þá Harmanna ſkeinktu Skál, ſkylauſt aſdrack, nær Gud hans Sál, heimflutte af Hrigdar Lande.

9.) J Sólbyrtunne uppkveikt liós, eckert Skin frá ſier gefur; þeſſa framlidna Herra Hrós, hier Lióda Þerf ei krefur, Dyge lióſara eflauſt er, øllum, hve ſtórer Mannkoſter: Huggiæde, Lytelæte, Riettſyn Stiórnſeme, Rádvendne, Ræft Fátækra, Guds Kiærleike, Hans pryddu Hefdar Sæte.

10.) Hier ſtanſa Menn og ſig unm ſiá, kvørt ſyrgia eda glediaſt ege; Hans Burtfør eggiar Hrygder á, Hans Sælld tier glediaſt mege. Tvær þvi ſtryda Tilhneigingar, umm timanlegs Sorg Skilnadar, og Samfunds eilyfs Mæte; Enn nær vier Skilnings Augunum, riett uppliukum, gløggt ſiá megum: Hier minne Hryggd enn Kiæte.

11.) Heimenum Børn Guds hafa i, Hvørskyns Andſtreime ad lyda; Dandenn aſleiſer þá frá þvi, ſem þolgóder hans byda: J Kvydaleiſis eilyfum, Utvalldra Drottens Hybylum, Hægd fyrer Hryggder kaupa. Soddan Umm-ſkifte upphvetia, Oſs ſkyldu til ad ſamfagna, Þeim ſem alls Hollds Veg hlaupa.

12. Hann er andadur, Hann ei ſieſt, Hier ad Lykams Samviſtum. Hans Sál feck nu, þad Hun gyrnteſt, Hlutſkifte, Jeſum Chriſtum. Þar hnie til Jardar herleg Eyk! Hun var føgur; Nu er

Hun

Hun bleif! Fyrr græn Blød; føl nu liggia! ágiætustu Averteruer, alleina siást; þeir Lifa hier, Blómgunar best til hyggia.

13.) J Svefn Herberge er holded hans, til Hvylldar sinnar geinged; enn Sálenn prydd Guds Sælu Glans, Sitt hefur Jnde feinged. Embættes Lifer Arfe sá, Hann efterliet, Gud vyrdest hiá, Honum, sem hinum, standa! Alla syrgiande Astvine, Þess Audvana, nákvæm gledie, Hug-Svølun Heilags Anda!

14.) Himin Guds Nádar hlyr þeim sie, á Heims Anaudar Lande! Himins Fognud i Hrygdinne, Herrann sie þeim færande! Himna-Braud Lifs þá hresse best, hier nær Angistar Flóded mest, ógnar þeim yfergánge! Himna Samvist med Honum þá, Hvern nu trega, nær leisast frá, i Abrahams eignest Fange!

Sorgar-Streingur

þess er sakna náer

Há-Edla Frur

Sal. Þorunnar Gudmundsdottur.

Sleigenn af

Hennar Ha-Edla Naunga-Huss

Efterlifande Audmiukum Þienara

A. J. S.

1.) O! Daude ei ert þu,
allþægur Mannkyne,
Akeſo þin enn ſieſt nu,
i þinne Heiſtrækne,
burtſviſter beſta Lyd,
burtſviſter Aſtvinumm,
ei ſparer Æſetiid,
ei þyrmer Náungum.

2.) So heſur Sigd þin nu,
ſeilſt inni chriſtna Hiørd,
og vora ÆDla Fru,
aftur heim ſlutt i Jørd,
ei kunne Akeſo þin.
eda þitt biturt Stál,
auka Angur nie Piin,
eilifre Hennar Sál.

3.) Hun lifer Hædumm i,
Hun er i Gude ſødd,
Hun er vid Harma fri,
Hun er um Eiliſd glødd,
Hennar Priis, Hrós og Lof
hiá frómum Landſens Lyd,
eckert tiáeſt um of,
og lifer vora Tiid.

4.) Samharma ſo eg má
ſanndhriſtnum ſátækum,
er Hun audſynde á,
Elſku med Góðgiørdum,
uppſkiera æ unn þad,
eilifre Sælu i,
Ord Drottens æ bleſſad,
yferlyſer beſt þvi.

5.) Gledie nu Gud vor beſt,
gøfguſtu Aſtvine,
og bleſſe allra meſt,
af ſtærſtu Náð ſinne,
hellſt medur hæðſtu Von,
Vorn Herra og Yfer-Mann,
Góðfrægſtan Gislaſon
Gud vyrdeſt ſtyrkia Hann!

Islands Harmagratur

vid

sorgligar Sviptur sinna Forelldra

Há-Edla og Velbyrdigs

Amtmannsens

Herr Magnusar Gislasonar,

og Hans

Há-Edla og Velbyrdigu Frur

Frur Þorunar Gudmundsdottur,

Ared 1766.

Af

E. E. S.

Tón: Allt eins og Blómstred eina.

1.) Eylysfur Drottens Aude, optlega samlyker, Herrunum i háu Stande, sem hlyda Mønnunum ber, vidur Forelldra fróma, fædaude Børnenn smá, Ritning sem giører róma, riett og satt þar i frá.

2.) Frægann Joseph vier sinnumm, Fedur Egypta Lands, af Forlúmm jafnt sem Kvinnumm, kalladaun vyst til Sanns; Eliam uppfaranda, Elisæus nam tiá, Fedur sier frá vykianda, fullur af Sorg og Þrá.

3.) Kóngana Kvinnumm medur, kallar Guds eigenn Raust, Fóstur-Mædur og Fedur, Fortaks og vafalaust, Zion og Christne syna, sem hier umm hyrde vel, og Forsión veite syna, sullsatt eg þetta tel.

4.) Alla þá Elsku parta, ummhyggiu, Vernd og Lid, sem frómt Forelldra Hiarta, frammlætur Børn syn vid, finnumm vier sÿllelega, Forstiórumm Lyda hiá, sem ræsia rietta Vega, enn raungumm bægia frá.

5.) Þar straffa, hugga, hiúkra, hiálpa leidretta senn, med Ast og Elsku miúka, undergiefna vid menn; Hvad vantar þá á holla, hyrra Forelldra Dád, er allre kann ad olla, Ønn fyrer Lyd og Lád.

6.) Forelldra marga fræga, Fader Liósanna dyr, giefed hefur og hæga, i Hædumm sá sem byr, ej Kónga alleinasta, og þeirra Drottningar; helldur af Hug heilasta, Herramenn og Frúrnar.

7) Enn sem Guds Gáfann tiáda, gagnsem og vegleg er, so má þar satt asráda, sárlega hvad þad skier, mæta ad missa slyka, miskunar dyra Giøf, og hana lyta lyka, lagda i dimma Grøf.

8.) Æ! hvad þau aumu Bernenn, æpa og gráta sárt, sú þegar Sútar Kværnenn, særer Hiartad Giedklárt, ad Fødur edur Módur, allrahellst bæde senn, hlióta missa, sem Hródur, høsou og Giædenn þrenn.

9.) Eins meiga aller harma, Unger og Gamler þá, og sier af Sorgumm barma, sem þar nockud adgá, þegar Lands Fedur falla, og Frúr þeirra i Molld, og hátt til Himna kalla, hiedann af Tára folld.

10.) J Minne má oss nyu, medann vier tórum hier, Ared Sex og Sextyu, Sextian Hundrud yfer; þar Gud i þess Inngánge, Þydasta Kónga Blóm, færde i Nádar Fánge, frá þessum Eymdadóm.

11.) Kóng (seige eg) Kóng milldasta, Kóng Hiartabesta oss, Kóng øllumm kiærkomnasta, Kóng þad hid dyrsta Hnoss, Friderich

Finnta

Fimta blydann, Friderich rett uefndann, af Fridar Rykdóm Frydann, frægann og andigann.

12.) Æ! Æ! Hvad allra Augu, epter þeim Herra siá, med heltre Hvarma Laugu, hvenær sem minst er á, maklega meigumm játa, medur David umm Hann; gieck þar (sú søun er Gáta), ur Garde beste Mann.

13.) Örskamt rett epter þessa, ádundu Harmaskúr; Hveria marga ried hressa, heimleidde Naudum úr, Hustru Skálholts hógværa, Há Edla Dygda Fru, Giola Dóttur Gied kiæra, Gudrýde, Nádeun Trú.

14) Móder Hun mátte heita, Móder sem Dygda Gied, módurlegt mest nam veita, Módur þeim þurftu med; ey Hennar alleiru sakuar, Egta-Herrann frá sier, helldur umm Hvarma raknar, hvers sem þá Frú uefner.

15.) Sydann á sama Are, Sumars umm efre tiid, skar i burt Daudans Skáre, skiæra Lilju úr Hlyd, Lands-Módur lofverdasta, lykt sem Hey Folna vard, Hennar Hollded hyrasta, hier af kom miked Skard.

16.) Frú Þórunn fróm nam heita, og Fræg Gudmunds Dótter, Hún enn til Himna Sveita, hiedann burtvikenn er; ágiætast Afbragd Kvenna, epter þiódræme segd, þeim umm þad þeinkia nenna, þikia mun ad þvi Bregd.

17.) Hún var milldasta Móder, Medaumkan syna vann, Lyd þeim sem Lyss umm Slóder, Lids syns þurfande fann; Giestrisenn giorn ad byta, Gásunumm Drottens út, med Ast og Elsku nyta, Angre spentumm og Sút.

18.) Lytetátasta lyka, Liúflyndis Móder var, eins vid Auma sem Ryka; á Þvi ei neitt sinn bar, ad Þæktest ofgód neinum, Adstod og Þiónkan tiá, i nockrumm Giædsku greinumm, Greida sem brádt á lá.

19.) Frábær var Forstands Móder, Frú Þesse Sómaklár, Henne vel giegndu góder, giefner fyrer mørg ár, Ærutitlar Þeir aller, er Kóngur Salomon, seiger til heyre snialler, saunreindre Dygda Kon.

20.) Ey kann eg upp ad reikna, allar Manndygder Þær, sem Trúna med at teikna, tamde sier Edlaskiær; Þeirra Avexte Þyda, Þrieinum Gude hiá, uppskier Hud Hennar blyda, Eymdunum burtnumenn frá.

21.) Epter Frúr Afgáng skedann, Ægta kiær Hennar mann, brádt leiddest burtu hedann, i blydann Himnarann, Há-Edla Háttagtadur, Herra Gislason riett, Magnus Islands Amptmadur, i Tignar Hærstu Stiett.

22.) Hann bar Nenn med Heite, Hann var Magnus og Stór, eflaust ad ølln leite, enn ey Mannkosta sliór: Hátt so sem Hann var settur, hier yfer adra Menn, mátte Hann reiknast riettur, ad Rann Þeim frægre senn.

23.) Magnus og Mikel-Menne, mátte Hann reiknast i, gagnskiærre Gudrækneune, giørdest opt rann á Þvi, Ord Guds Þar ey einasta, idkade lióst og leint, helldur af Hug hreinasta, hier opt liet Þryckia beint.

24.) Magnus og Mikel-Menne, mátte Hann kallast i, Hæglætis Hógværdenne, hier vard opt Raun á Þvi: Aumur fann Hann so einge, edur fátækur Mann, ad ey Aheyrslu feinge, umm Þad sem kiæra vann.

25.) Magnus og Mikelsmenne, mátte Hann reiknast i, Giedþeckuis Giestrisnenne, giørla vard Raun á þvi; Ad Garde Hanns gøfigum, Glede ad koma var, eins Snaudum og Audigum, eckert vantade þar.

26.) Magnus og Mikelsmenne, mátte Hann reiknast i, lagkiærnre Løgspekenne, laungunum vard raun á þvi; Herra hávitugasta, Hann meiga aller tiá, lyka eiruig Lærdasta, List flestre Skyn bar á.

27.) Ey kann eg upp ad telia, alla þá Dygd og Dád, er Hønum út ried velia, alvysast Drottens Rád; lifer Hanns Minningmæta, þó Molld enn hilie Lyk, hafande Svefn-Ró sæta, sem ad er Værdar-rýk.

28.) Miøg skamt vard millum tiádra, mætra Forelldra Lands, Lykamer þeirra þiádra, þiggia Hvylld til samans: enn Sálernar i Sælu, syngia Lof Drottne skiært, án allrar Angurs kiælu, er þeim þar hlytt og vært.

29.) Forelldra mistunum fræga, Forelldra góda vyst, Forelldra furdn hæga, Forelldra strånga syst, Forelldra fridargiarna, Forelldra slyka, er, sáu til sinna Barna, so sem þau gátu hier.

30.) Gráta þá Grannar aller, gráta þá Fátæker, gráta Geistleiger snialler, gráta og Verdsleiger, gráta þá góder Viner, gráta Náungar senn, gráta giørvaller Hiner, gráta Kvinnur og Menn.

31.) Enn oss skal aptur hugga, elskuleg Børnenn Guds, ad þurfumm ej ad ugga, umm Nægd þess Há Fegunds, sem þau i Herrans Høndumm hafa og Dyrdar-Vist, afleist frá Eymda Bøndumm, eirn fyrer Jesum Christ.

32.) Oss skal i annann Máta, einneigenn hugga þad, og þurs sum ej at gráta, i þviad þeirra Stad, giefed hefur oss góda, Gud Foreldra á ny, er nu yfer oss bióda, eingenn kann neita þvi.

33.) Þaug eru Þyd vid alla, þaug eru Giestrisenn, þaug eru þæg án Galla, þaug eru Rausnar Menn, þaug itka þrátt Guds Otta, þaug eru fleirstumm kiær, þaug hafna þiettum þótta, þau eru Dygdasskiær.

34.) Foreldra Ferel bæde, feta Manndygda hier, hafande Hiartasgiæde, vid Hvern sem Nauden skier; Æ! skylldumm aller bidja, ad Drottenn Himnumm á, virdest med Styrk þaug stidia, stødigum, Hædumm frá.

35.) So þau i Sesse hæumm, sitiande, finne Ráð, og ad vier af þeim sáumm, Umsión og þarfleg Ráð; under þeim æ lifande, i Spekt og Gudrækne, á þessu Jisa Lande, Amen og Já þad sie!

36) O! Hión Há-Edla bæde, harmande Astmenn þrátt, adsgiæted eg hvad ræde: yckar Gied verde kátt, þid munud þegar þrystur, þesse Armædu Stund, i Dyrd sem eingenn flytur, aptur ná þeirra Fund.

37.) Yckur þau villdu árna, ad sá Drottenn i Heim, hiálpe þá Sorger sárna, sem fyrr lidsinte þeim, og alldrei yfergefe, i nockre Hrygd gg Pyn, helldur sikre og sefe, sætast giørande Vin.

38.) Eg tillegg allra seinast, Osk myna heita þá, ad villde yckur reynast, ædstur Gud Himnum á, mykstur þá mest á liggur, i Mædumm Táradals, og leide loks óstiggur, til Lióssens Himna Sals.

39.) Lifed þid vel og leinge, lifed i Drottens Frid, lifed med Lucku geinge, lifed Farsæl, eg bid, lifed Lausnara Þióda, lifed i sannsre Trú, lifed Lydumm til góda, lifed sydar og nú.

40.)

40. Yckur med Børnumm øllumm, anneſt og geime vel, frá Neyd Fáre og Fellum, Fridar Jmmanuel, ey þetta Ar einaſta, øll helldur Lyfs umm Tyd, ſierdeiles þad ſeinaſta; enn ſefe Dauda Stryd.

41.) Unne Gud oſs ſo Heya, af þeſſa Raunaſtund, ad kunnumm ugglanſt deya, Andláts i ſeinſta Blund, og til Lyfs upp ad ryſa, á þann ſydarſta Dag, eigande Viſt þá vyſa, i vænſtumm Dyrdar Hag.

42.) Heydur, Dyrd, háleit Æra, Himneſkum Fødur ſie, ſo og Hans Syne kiæra, ſem er vor Lauſnare, Anda Guds Aſtarryka, ædſt fyrer Nádar Lien, á Himne og Láde lyka, Lofgierd hlióme Amen.

ITER TRIUMPHALE

edur

Sigur-Før

Giegnum tymanlegann Dauda til Eilyfrar Glede

Há-Edla Velbyrdigra

Herra Magnuſar Gislaſonar,

Amtmanns yfer Jſlande,

Og Hauns Sam-Edla Frur

Frur Þorunnar Gudmundsdottur,

Bleſſadrar Minningar beggia,

J ſáum Steſum fliótlega frammſett til Elſku Bevyſingar bæde vid Lyfs og Lidna i Drottne.

Af

E. B. S.

Hvad

Hvad er tydt ad hrædast ætter?
Hvellr tydum gellr vyda
Ludr hátt er Lydum vottar
Landa Brigdir Anda Bygdar.
Styrir Kóngr stór Skielfingar,
Sterkum Her ad merki þveru,
Yfer Høll og Kofa Kalla,
Klyfr Gaung og hlyfir aungu.
Daudinn æstr eidir besta,
Allda Blóma, Vallda Sóma,
Heidr Landa, Lyda Yndi,
Lánid kiæti Ráni mætir.
Ur ad heiman fór so framan,
Felldi Sióla af Velldis Stóli,
Gylva selde følvann Folldu,
Firdum Grát vid Hyrdir látinn.
Þar enn fyrsti fór og hærste,
Fleire Stiettir meiri þetta
Lætr Daudin bitr byda,
Vana Hegg ad Vana gleggum.
Hier um Stundir, hver sem lendir,
Heyrum kunnug fleiri runnid
Dæminn hafa sem ei sofa,
Sakna Menn og vakna nenna.
Þrin vid Hønd i hán Standi
Harma Rek i Barmi tekum,
Hier tilfallenn, hvør ed aullum
Hvessa Tár á þessu Are.
Skal ofmællt i Skálahollte,
Skylu Hegg sie stylad gleggast?
Þá til Fridar Fru Gudrydur
Fór ur Kysi, Stór i Lyse.
Meiginn traudt sá Vagie bættur
Blyfr þar i Vysa Skara,
Eptir Sión og Sviptir nuna,
Seckia Vinir, þeckia hinir.
Gud Ástmanna gódr hennar,
Grædi Lund unum mædu Stundir;
Stofnad læt so Efnid ita,
Undir Rek, er fundiun tekum.
Gádi enn nu edru Sinni,
Attur Sára hvatti Lidrinn,
Ridr hvar ad nædi bera
Nafnid finna Jafna hinnar.
Meigin þietta þvi næst flutti,
Þessa Qved ad Bessa-Stedum,
Amtmanns Hiarta aumt ried snerta:
O! þad Skard þeim hió ad Gardi.
Einu tók med Vana Blaki,
Bráins Ranna frá Amtmanni
Sólu fræga fala tregaun
Festa honum best ad Vonum.

Fru

Fru Þórunni frá med Sanni
Flester tala best án Kala
Einginn var so Augr skorin
Ad ei næde þad ad græda.
Gefng ættud Gáfum bytte
Giæð med Trygd og Þræddi
Ofar høfdi umm æfi hafdi (dygder
Æru krans med skiærum Glansa.
Feril bestu fór Mannkosta,
Frægu Nafni þæg ried safna,
Øllum Giæfu heillum hafinn
Hun nam skyna i Búning synum.
So sem Liós er lysir Husi,
Leid fram tiedum Heidri medr
Æfi Skeid, enn leifir Lydum
Lyfid Prys er blysr vysann.
Yfer Daudans Haf og Hædir
Hress i Trú er blessud snúinn,
Himins til úr Heime svølum
Hennar Sál og kiennir málid.
Med Utvøldum Gudi gieldr
Giarnan þar i Barna Skara
Lossaung besta Lissins Vista
Landi á þar Grand asmáist.
Þridia dæmid þad eg róma,
Þeckir Lydr ecke sydr

Minnisverdt ef Menn umm hirdtu
Meta i Lund og betr grunda.
Merki Daudans Hærku hryda
Hán Standi á i Landi,
Þettad Ar vid Ætt frábæra
Ørdugt beitir haurdu Skeiti.
Kongs á Garde lángsær lurdi
Lidna eptir Frid sem hrepti
Viosi Herraun Hussins nærri
Hiartans er ried Parta skiera
Sinnar Frur ur Svanna Skara
Sviptann Ast og Gisting skástu
Villdi hønum Valdid syna
Vørmum enn af hørmum twennum.
Gied var snortid Gudlegs Hiarta,
Góda Systur Bródir misti,
Sydaun kraka Sáda Bryku,
Sem mest unni af fremsta Grunni.
Sat ógladur Sútum medr
Sára Stund vid Tára fundu
Alldr tila uns seldi sælum
Sikings vin af miklu Kyni.
Heyrid Lydir hier á Ládi,
Heyrid Frietter Eyrum settar,
Heyri Menn þad hver um annann
Hærri riett og smærri Stietta.

I Starid

Starid þángad Stórhøfdingiar,
Stundarbid og grundit vidr,
Heimtann skodid Amtmann ydar
Undir Daudans Blund frá Nau-
Vitid hier er Hetia farinn (dum.
Høfud rietta Jøfurs Stietta
Landi á, sem undir bua
Eignm vier og meigum giera.
Taka þinnast Mikil-Menni
Meiginn Høgg á deigi snøggum,
Þetta hier, sem hitt og fleiri,
Huie til Ama i Knie-Runn sama.
Herra Magnus hárrar Tignar
Hafdi Sess og tafdi i þessum
Leingi og vel med Vingan Sióla
Vasin Spekt og hafinn Megtum.
Viturleiki laut ad rykum,
Lyda Hrós er vyda glósad
Trøppugáng fór upp, so einginn
Annan hærri fann hier nærri.
Ættarrækinn máni mikid
Mesta Dádi bestu Rádum,
Eins til Hennar, hanns og sinna,
Heit var Dygd og sleit ej Trigdum.
Taka þessir mikinn Missir,
Manns, i Láti hans, med Gráti
Helld eg Skard fyrir Skilldi vordit
Skryda i þad kann byda gladann.
Lifir beggia Lof óþaggad,
Lands um Reit og vansa neitar,
Lifir Dygd og liufust Hegdan
Lióma skiær i Blóma kiærum.
Lifa bædi og leifa Heidr,
Lidinn eru i Fridar Vern,
Lifa Nøfn og Losi safna,
Lydum hiá med Prydi háa
Allra þeirra Heilla hárra
Hversi Søfn ad gier vum Nøfnum.
Sómi nægr, Frami fagr,
Frábær Hefd er hiá þeim tefdi.
Lienest Heidr Lán og Audr
Lindid rótt med Indis gnóttum;
Farid vel og verid sælir,
Vale fixi tale; DIXI.

